

En tur med Ambrosius

Jag skulle ha kastat inbjudan. Det var fullt i kalendern och jag hade inte tid att möta en okänd andlig lärare som ville äta mat med mig på en restaurant i Söderhamn !

Det var ett kort i ett kuvert. "Välkommen till mat och promenad! Med vänliga hälsningar Ambrosius. Plats: Palace Ming Kinarestaurant vid torget i Söderhamn, kl 13.00

Ambrosius? Det fanns en sådan i Milano under tidig medeltid visste jag. Men vem var det här? Ingen epost, ingen telefon, bara namnet och inbjudan. Kunde det vara ett företag som ville sälja något till mig? Kunde det vara ett stort skämt av kompisar i Söderhamn? Kunde det vara min fru Gunilla som låg bakom? Hon visste om mina historiska intressen. Hon var född i Söderhamn. Kunde det vara en helt främmande person som ville lura skjortan av mig?

Min nyfikenhet vann. Dessutom var jag less på jobbet och behövde lite spänning i livet. Efter tjugofem års äktenskap med tre barn vuxna och utflyttade till egna liv, upplevde jag rätt mycket tristess i den dagliga tillvaron. En och annan vecka vid Medelhavet ändrade inte detta.

Jag tog ledigt för dagen och for ner till Söderhamn. Det var en vacker solig dag i maj och Norrala-dalen såg inbjudande ut. Jag nästan gav upp den okände Ambrosius för att hälsa på en god vän med villa i Norrala. Vi kunde ta hans fyrhjuling upp i skogarna istället. Bra vila inför jobbet i morgon !

Det var lätt att hitta parkering på torget i Söderhamn. Nästan folktomt torg och likadant på Palace Ming när jag kom upp för de mattklädda trapporna från gatuplanet och såg mig omkring. Ingen här? Jag log åt mig själv, så lättlurad. Nu blir det ensam lunch och så norrut hem igen, kanske hann in på jobbet en sväng ! Jag gick runt i den nästan tomma restauranten och såg ingen. Men inte riktigt tomt. I hörnet längst in vid fönstret satt en äldre man.

- Är du Ambrosius? frågade jag när jag kommit fram till bordet. Han såg upp och log.

- Det stämmer ! Tack för att du kom ! Sitt ner och så beställer vi något.

Jag iakttog honom. Bekant? Inte vad jag lyckades se nu på en gång. Någon bekant till någon jag kände? Jag satt mig ner och började titta i menyn. Jag var faktiskt hungrig. Snabbt bestämde jag mig för stekt ris med räkor och några vitlöksbröd först. Jag lät honom beställa. Han tog en hajfensoppa först och kyckling efter det. Jag såg honom i ögonen.

- Nu måste du säga vad det är för skämt det här ! Känner vi varann? Är du från något företag? Vad vill du sälja? Och varför mig, jag är ingen inköpare åt vår firma. Ska du värva mig? Det vore faktiskt kul !

Han log varmt åt allt jag sa men skakade på huvudet.

- Ber om ursäkt för denna kryptiska inbjudan. Men ha lite tålamod, du kommer att förstå allt om en stund. Jag säljer faktiskt något men det kostar inte pengar för dig eller din firma. Jag säljer en förändring i ditt liv och ett svar på frågor du har.

- Något religiöst? I så fall tackar jag nej direkt. Inte intresserad. Jag skulle tänkt på det. Du är präst ! Jag tror jag går nu !

- Vänta lite. Jag är inte präst och ska inte pracka på dig någon religion, jag lovar. Bara ha ett samtal över maten och en promenad. Om det är lugnt med dig? Jag bjuder på det !

Något behagligt och lugnt och trivsamt fanns i denne äldre man och jag roades lite av att sitta kvar. Jag kunde ju äta och prata lite och sen fara hemöver. Jag trodde inte på att han hade några svar på livets stora frågor och inte på mina problem, men tack för maten i alla fall !

Jag mumsade på mina vitlöksbröd och han åt långsamt av sin soppa. - Men vem är du nu då? sa jag mellan tuggorna. Jag känner ingen Ambrosius.

- Jo men du känner till en Ambrosius från Milan, biskop på trehundralet? Jag är han på besök i vår tid kan vi säga. Lite som ett spöke kanske ! Han skrattade och åt vidare på soppan.

- Japp, säkert. Trevligt. Jag minns bara att han var lärare åt Augustinus och att han har en liturgi uppkallad efter sig. Har inte hört den dock.

- Den är rätt entonig för att inte säga tråkig. Vi hade inte samma skalor på den tiden, mer monotona, fast ibland rätt stämningsfulla. Men jag är inte här för musiken utan för att äta mat med dig och prata en stund.

- Om vad? sa jag och blev mer intresserad av det här spöket. Det störde mig inte alls att han spelade spöke. Rätt kul idé på något sätt.

- Om trons liv då och nu. Jag vet att du inte är intresserad. Men kanske du kan bli

- Föga troligt. Jag konfirmerades när jag var femton, men sen dess ligger den där Bibeln någonstans och samlar damm. Religion är fantasier, rätt trevliga ibland men lika ofta mycket otrevliga. Se bara hur världen ser ut. Vi säger att islamister är våldsamma, men se på den kristna historien ! Bara kyrkomötena var rena slagsmål ! Och ändå pratar de om frid och himmelriket ! Det funkar inte.

- Stämmer. Idén om ett himmelrike, ett rent land av ljus och frihet är lika gammal som människans liv på jorden. Finns i alla kulturer.

- Ja och lika mycket fantasi hela tiden, sa jag och började på varmrätten som just kommit. Jag la på lite sambal och rörde runt tills risset lyste med röda punkter lite här och var. Jag var svag för ris med chili och sambal. Det hade kommit fler matgäster och restauranten var plötsligt mysigare än tidigare. Gunilla var härifrån så jag hade ofta ätit här under den första tiden tillsammans. Hennes pappa bodde i Glössbo, en bit in i landet.

- Religion bygger på en önskan att komma till en sådan himmel och födas i ett sådant land. Men kristendomen med alla sina stridande kyrkor har inte helt förverkligat denna önskan, som du kanske ha märkt.

Jag skrattade och skakade på huvudet.

- Så vad är det du kan saluföra då? Om du är ett spöke från medeltiden borde du väl försöka tala dig varm för medeltida fötryckade religion? Eller har jag fattat fel?

- Nej jag gillar inte heller ofrihet. Men du måste hålla med om att denna önskan om ett himmelrike är rätt vanlig, åtminstone historiskt

- Johodå, svarade jag och njöt av maten. De hade lagt för mmig en rätt stor portion och jag var hungrig. På jobbet blev det meest kaffe och mackor med kokta ägg på. Jag la till:

- Men vad hjälper det? Världen är som världen är.

- Absolut, sa Ambrosius. Men orsaken till att vi ändå längtar och många vill tro på himmelriket eller paradiset är väl att det ser ut som det gör. Tror du inte det?

- Men därför fins det inte. Och det ser ut som det gör för att vi är så makthungriga

- Jo. Och makthunger är den där egenviljan vi har, eller hur? Jag, mig, mitt. Men samtidigt måste ju alla lära sig vilja och ta ansvar. Håller du med?

- Självklart.

- Ja. Alla föräldrar och lärare vet hur viktigt det är att ungarna och eleverna tar personligt ansvar. Detsamma gäller alla medlemmar i samhället och i familjen. Var och

en måste ta personligt ansvar. Deras vilja måste kunna användas för det egna ansvaret. Annars skulle livet bli kaotiskt och fyllt av lidande.

- Rätt, tror jag. Men vad har det med religion att göra?

- Att den här egenviljan blir ett problem för oss. Det var därför ton behövdes. Kristendomen började blomstra i romariket som en praktisk religion. Den var pacifistisk och den var praktisk. Sen har århundradena gått och vissa tycker den har utvecklats. Kanske det. Men den har också blivit hemsk och förtryckande som du sa. Maktviljan har dominerat och ställt till det.

- Låt oss säga att du är ett spöke från trehundralet. Hur var den då?

- Många strider. Lärostrider och maktstrider. Om du läser "The Jesus Wars" av Phillip Jenkins, så ser du. Men kvar finns hela tiden den praktiska första tron. Och jag tror att i den här tiden som du lever i kan den bli till användning igen.

- Men jag står inte ut med kristen predikan, vare sig i kyrkan eller på radion. Den hjälper mig inte till något.

- Förstår det. Tron är vanligtvis ganska tungt lastad med alla typer av vad jag kallar utväxter. Dessa teknikaliteter och fasta uttryck och teologiska bihang är inte nödvändiga.

- Gunilla, min fru, går ibland till kyrkan. Men hon har också svårt att bli hjälpt av det där språket. Hon är mer för yoga och falun dafa.

- För för moderna människor gäller det att komma åt kärnan, inte höra på pake-
teringen.

Jag åt upp och tänkte: finns det någon kärna värd att ta på allvar? Jag väntade på att Ambrosius skulle avsluta sin måltid. Därefter ville han att jag skulle ta någon efter-
rätt. Det blev friterade bananer, en favorit. Han tog detsamma och han hämtade kaffe till
oss båda. För sin ålder var han vig i steget. Han hade grå manchesterkavaj och vanlig
vinröd teashirt under den. Jeans och lågskor. Vem var han egentligen? Han påminde om
en lärare i engelska jag hade på gymnasiet. Och liksom med den läraren kände jag mig
bekväm och avslappnad nu. Han såg uppmärksamt på mig när jag smuttade på kaffet.

- Efter maten vill jag ta med dig på en promenad bort i Växbo kvarn, om du kän-
ner till den? Jag åker gärna med dig och jag betalar dig för bensinen. Det är mycket jag
vill prata med dig om.

- Jag har bara några timmar på mig, sa jag. Gunilla väntar och jag tror vi ska vara
hos några vänner ikväll. Det får gå rätt fort.

2

Vi for ut ur Söderhamn, passerade E-center och flygplanet på ställning intill E-fyran. Jag såg fram emot Växbo kvarn, där hade jag gått för många år sedan med barnen. En bra krog fanns där också.

- Ja men nu kan du berätta om vad du menar med praktisk tro. Någon sådan har jag aldrig sett till.

Ambrosius log. Han betraktade landskapet kring Söderala och såg kyrkan skymd till vänster om oss.

- Ja till exempel är Kristus i fokus för den här tron. Men vem är han? Ingen vet. De kristologiska striderna stod högt när jag var biskop i Milano och utbildningen i retorik handlade ofta om att skapa effektiva tal i sådana strider. Han är representerad som ung romersk herde, skäggig palestinier, mäktig tronperson med guldstrålar, utrustad med alla de beundransvärda fysiska egenskaper av en stor mäktig persisk furste; han sänder ut ljusstrålar från sin kropp, han belyser alla världar, ja hela universum, inte bara jorden.

- Inte särskilt praktisk religion om jag får säga, muttrade jag och kikade åt Ranbogården till, där jag och Gunilla haft bröllopsfest för några decennier sedan.

- Nej det är teologiska fantasier i de mest extravaganta varianter nästan bortom mänsklig fantasi. Ungefär som i Indien och i buddhismen.

- Ska man tro på sådant? Jag tycker det är frånstötande.

- Naturligtvis är detta produkter av fantasin. Men det är inte kärnan. Jesus från Nazareth hade inga sådana fantasier om sig själv om vi får tro det som står i NT. Någon gång talar han om att flyga på moln men det är nog mer en anspelning på gamla profetiska visioner.

I Glösbo såg vi ett stort antal afrikaner gående längs stora vägen. Vi svängde av mot Växbo. Min vän spöket tycktes gilla landskapet, Hälsingland i maj månad. Jag kastade en blick ner mot Hilding Mickelssons gamla gård, där jag varit på besök några gånger och pratat gammal hälsingekultur. Ambrosius fortsatte obehindrat prata.

- Men antikens sinnen var rikt begåvade med förmåga att skapa bilder. Greker, perser och indier är extraordidinant begåvad i denna förmåga. När man läser homerisk litteratur, indiska sutror de bibliska texterna och lyssnar på det gamla sättet att förklara läror om himmelriket, ser vi just denna förmåga i verksamhet. Det moderna sättet att tänka tittar på sådana språkliga uttryck och tänker: vad betyder allt det här?

- Just det. Jag begriper aldrig vad det handlar om. Om jag går till kyrkaan någon gång kopplar jag helt enkelt av och lyssnar inte. Tror de flesta gör så.

- Jo. Vårt moderna sätt att tänka behöver koppla direkt till vår egen erfarenhet. Gud är erfarenhet. Himmelriket är erfarenhet, inte poesi eller abstraktion. På ett sätt har Gud förts ned till jorden i Jesus så att det handlar om mig egen erfarenhet. Något annat är inte möjligt.

Jag distraherades lite av arbete på Växbovägen men följde med i vad Ambrosius försökte säga.

- Men ta nu bara doktrinen om himlen. Vadå himlen? Atmosfären? Något vi aldrig sett eller hört? Något nytt?

- Himlen kan bara bli verklig som en erfarenhet. Det är det första. Den erfarenheten måste ske här och nu. Himlen är just här, eller förstår vi aldrig något. Himlen måste kunna ses och kännas och höras nu, annars pratar vi i mössan. Och Jesus är en eterisk varelse, sittande på Faderns högra sida, som vi säger i mässan. Hans rena land är

den smutsiga jorden vi själva lever på. Annars blir det bara mer trevliga fantasier.

- Så där predikade du väl inte förr i tiden?

- Nej det gick inte. Varje tid har sitt språk. Men folk på min tid tog till sig verkligheten i det ändå. Det är uppenbart att min nutida doktrin kommer att gå direkt mot den traditionella eller konventionella kyrkliga förklaringen. Men det är nödvändigt.

- Så varför pratar du med mig? Vad ska jag göra med detta budskap? Gud ska veta att mitt liv inte är en höjdare, jag misslyckas med det mesta jag gör tycker jag. Kan himmelriket hjälpa mig?

- Ja jag tror det. Just nu skapar du en verklighet som du känner är misslyckad. Vad sägs om att skapa himmelriket istället? Tänk dig att Gud vill just det -- skapa med dig? Glöm det belastade ordet "tro" för ingen av oss kan egentligen tro på något annat än det som sker med oss. Låt oss istället fokusera på skapa. Tänk dig att livet är ett hologram -- det skapas mentalt av dig och du får de känslor och tankar som du ger hologrammet. Tänk dig nu att Jesus är obegränsat ljus och liv. Du kan få stöd i vissa texter för detta, men glöm det. Endast skapa i ditt hologram en Jesus som är oändligt ljus och oändligt liv i dig. Är du med?

- Ja kan nog inte köra bil och göra det Ambrosius. Men jag följer med i det du säger. Om vi stannar i Trolldalen och fikar på bageriet där, kan jag pröva hologrammet du pratar om ! Men är det Jesus som ska frälsa oss? Ska vi själva göra det?

- Jesus ser vi som Frälsare av alla varelser. Men ordet "frälsare" är inte ett populärt ord. Ofta används det med ett slags

nedlåtenhet i den kristna fraseologin. Tänk snarare på vad Jesus är -- evigt liv och oändligt ljus. Detta ljus fyller allt i universum, från atomens partiklar till galaxerna och stjärnsystemen och allt däremellan.

- Men ska vi inte frälsas från synd? Jag tycker mig minnas att det är det som är poängen.

- Återigen belastade ord. Tänk på val av hologram istället för synd. Du skapar åt dig en upplevelse av att du misslyckas med mycket du gör i ditt liv. Som du nyss sa. Det är förstås synd att du skapaar just det hologrammet, när det finns så otroligt fina alternativ? Eller hur?

- Ja om man förutsätter min frihet att skapa vad jag vill !!

- Jo och den friheten har du -- det är bara att pröva. Du kan välja himlen. Du kan när som helst börja skapa oändligt liv och ljus. Och med detta följer kärlek och medkänsla. Jesus hade ett bud, säger han i Joh. 15:17 -- att ni ska älska varandra.

- Ja och så kallade han alltid Gud för fader.

- Strängt taget finns det inget ord som motsvarar känslan i "Abba" som Jesus sa. Det är inte riktigt fader förälder, det är en hederskänsla också. Det vanliga ordet i modern andlighet, "källan", är inte så dumt. Urgrunden, fundamentet, det som är det levande källan.

- Inte pappa då?

- Nej källan har verkligen både faderliga kvaliteter och moderliga, inte endast den ena. I "Fader vår som är i himmelen" blir det lätt patriarkaliskt. Men Gud är lika mycket

moder. "Abba" är ett unikt ord, djupt förtjusande och samtidigt rikt på religiös betydelse. Att säga "Abba!" i uppriktighet och hängivenhet skapar det himmelska hologrammet för oss.

- Bara säga ordet? Det blir väl ordmagi?

- Att uttala namnet Abba i tacksamhet för att vi lever och andas och rör oss behöver inte bli magi. Bland naturfolk är ofta namnet på en gud heligt i sig. Men jag tror att det beror på att det blir en viss erfarenhet när man säger namnet uppriktigt och det är denna som är helig, inte själva namnet.

- Religion för mig har nästan alltid varit något för endast de invigda som har deltagit i vissa ritualer eller gått katekesundervisningen och blivit konfirmerade. Min konfirmation var ett skämt, men prästen var trevlig, gillade hårdrock.

- Ja i många religioner är det fortfarande så. Man upptas, invigs, lära känna de rätta bönerna och stiger i graderna. Jesus tyckte inte om något sådant. I honom är vi alla på ruta ett. Där är vi tacksamma och säger "Abba!" i uppriktig tacksamhet. Det är allt.

- Men du menar väl något mer när du säger namnet?

- Nej. Jag tar min tillflykt till löftet om himlen. Jag tar tillflykt till Jesus Kristus. Det är en enkel process. Det finns inget mystiskt i

det, även om tillvaron som sådan verkligen är mystisk. Du kanske undrar hur ett sådant namn som "Abba" eller "Jesus" eller en en bön som Fader vår, kan ha en så underbar kraft för alla varelser. Det är tilliten till Guds kärlek, inget annat.

3.

Vi saktade ner farten vid Trolldalen och hittade en parkeringsplats. Få besökare strövade omkring och tittade på buksvin och fåglar. Några satt och åt. Vi slog oss ner vid det lilla bageriet på andra sidan vägen, där det var alldeles folkttomt. Jag messade hem till Gunilla att jag var på utflykt med ett spöke från medeltiden. Det kunde hon begrunda en stund !

- Kärlek, sa jag till Ambrosius, när vi fått kaffe och smörgåsar till bordet, det är ett mysterium. Jag attraherades av min blivande fru och vi gifte oss. Nu är vi goda vänner som just har fått våra barn ut ur boet. Men kärleken till något ovan molnen vet jag inte om jag kan förstå, om du ursäktar. Och därför saknar jag den nog inte heller.

- När du börjar uttala Jesu namn eller Faderns namn med målmedvetenhet börjar också den himmelska kärleken spira, svarade Ambrosius efter en stunds funderande. Men innan dess är det som du säger. Jag tror kanske att attraktion också måste finnas med från början. Men precis som du säger blir det vänskap längre fram, fast från Guds sida är det fortfarande kärlek.

Jag kan också tänka mig att vi måste nämna den primära viljan hos Gud att attrahera dig. Och denna primära vilja är grunden i dig för all verklighet. Det är en och samma vilja. Allt kan sammanfattas i ett faktum: Gud vill rädda alla varelser. Jesus är den räddningen. Han önskar att alla varelser förs över till sitt himmelska land, ett rike av renhet och lycka. Och de som uppriktigt och hängivet litar på Löftet som Jesus själv är, kommer att födas i det rena himmelriket, alla utan undantag.

Denna födsel sker inte efter vad som kallas kroppens död. I stället för att födas i det rena landet, kan vi säga att det skapas när vi hängivet säger namnet. Därför kan jag faktiskt säga att i stället för att vi går till himlen efter vår död eller kanske redan innan, kommer detta himmelrike till oss. I sägandet av namnet är vi redan där. Men dett är en erfarenhet, inte ett sorts historiskt faktum.

- Förstår inte. Hur kan himlen skapas av mig? Är inte poängen att lämna skapelsen och kroppen för att komma dit?

- Nja, det är inte så enkelt. På ett sätt är vi inne i det rena himmelriket hela tiden. När vi uttalar namnet i tacksamhet blir vi helt enkelt medvetna om närvaron av det. Och allt annat finns redan inne i det. Jag måste nog förklara ytterligare, tror jag.

- Minst sagt nödvändigt ! Jag gick in för att hämta påtår. Solen sken och flera gäster hade dykt upp i bageriet.

Vi bör tänka på Faderns vilja som själva ursprunget till all tillvaro.

Den primära källan till allt. Samtidigt är denna urvilja ett löfte till oss. Det är det löfte som poetiskt skildras i berättelsen om Abraham. Det handlar inte om att Israel ska bli ett stort folk utan om allas räddning.

- Synd att judarna missuppfattar det !

- Ingen kommentar där. Men för alla, även judarna, är det ett levande löfte för all tid om frälsning, räddning till det rena himmelriket. Löftet är samtidigt vår djupaste önskan, vår innersta bön som människor i alla kulturer har, såvitt vi vet historiskt. Filosofiskt sett kanske det kan vara bättre att säga "ursprunglig vilja" med hela skapelsen.

Nu kände jag att predikandet blev lite tungt och såg mig om på folk. Jag kände lite människor i det här området så kanske man stötte på någon som kunde lätta upp det hela en smula. När jag inte såg någon sa jag:

- Jag gillar nog buddhismen bättre, där man sköter hela ruljansen själv och mediterar sig till upplysning. En kompis på jobbet åker på lägger där de sitter ett stort antal timmar om dagen på en liten kudde.

Ambrosius nickade allvarligt.

- Ja den egenviljan finns i den kristna traditionen också. En kraftig diciplin och man hoppas på helighet som effekt. Vi har nog alla lite av detta tänkande: om jag bara gör så här...

- Vi lär oss det i skolan

- Men även i buddhismen finns i mahayana en tro som mycket liknar den kristna och som tycks stå i direkt kontrast till den tidiga buddhismen läror om egenviljan och självtilliten i sökandet efter upplysning. "Buddha" betyder ju "en upplyst".

Jag funderade en stund på min kollega på jobbet som bara tycktes bli mer och mer full av sig själv, ju längre han höll på med zenbuddhism.

- Kanske det där övandet inte hjälper, sa jag och såg ut över landsvägen där just nu en rad antika moppar passerade, Rex, Puch, Mustang, Zündapp från 60-talet minst. Jag log och vinkade åt dem. Till Ambrosius sa jag:

- Ja inte vet jag om vi vanliga människor klarar att tillverka någon helighet genom att sitta på en kudde. Jag hade en lärare som mediterade med elever och personal på skolan några dagar i veckan efter skoltid. En gång gick jag dit, fick ont i knäna och klarade inte att räkna tio andetag mer än några få gånger. Sen gick jag aldrig mer.

- Det är nog så för de flesta av oss. Vi kommer ingenvart med egenviljans satsningar. En viss dualism syns nödvändig här. Fadern står på en sida och på den andra sida står vi vanliga människor och tokiga människor, passionerat lidelsefulla med många begär som alltid leder till besvikelse. "Mitt rike är inte av denna världen" säger Jesus och då får vi den där realistiska dualismen. Samtidigt är det här och nu som vi kan erfara det

rena himmelska landet, som jag sa förut. Då litar vi helt på Faderns löfte istället för att fastna i våra drifter och begär.

-- Låter som motsägande det där, anmärkte jag, men medgav för mig själv att den där dualismen är realistisk.

- Låt mig förklara Vi måste nog börja med förhållandet mellan hur vi lever och lider och hur Fadern vill att vi ska erfara hans rike. Den syndiga personligheten som ju stått i centrum för protestantisk kristendom är ju ett faktum vi dagligen ser. I veckan sköt en vit ung man ihjäl ett antal svarta mitt i kyrkan i Charleston i USA. Han begär och lidelser för en vit ras drev honom till det. Lidelser skadar oss. På andra sidan har vi Den Andra kraften, Guds skapande kraft och kärleksfulla vilja att rädda oss alla. Egenviljan står tydligt i kontrast till Fadersviljan, den som Jesus talar om som sanningen

Att födas i det rena himmelska riket betyder att vi helt överger självet drifter och begär, att vi överger lidelsernas makt. ""Gör inte mostånd mot det onda" sa Jesus. Det är att överge lidelsen att ge tillbaka för de skada vi drabbats av genom andra. och omfamna andra-

ström. Faktum är att när andra effekt är omfamnas av egen ström, stängs själv makten i andra effekt.

- Hur ska det gå till? sa jag med ett engagemang som plötsligt vaknat när Ambrosius pratade om våra lidelser. Det kände jag till.

- Det märkliga är att när egenviljan tar emot Guds vilja, tycks den uppgå i Gud, strömmen av själviska lidelser tycks helt och hållet gå upp i den Andra kraften, vi liksom går upp i den Andre. Å ena sidan har vi himmelriket och å andra sidan den här världen.

Denna värld

stys av denna världens prins, sägs det i NT. Den tycks ond och den hatar Jesus, säger han, liksom den kommer att hata oss som följer Jesus. Den andra världen är ren och god, full av obegränsat ljus och liv Men samtidigt är himmelriket det absoluta, det enda verkliga och därmed blir vår värld en relativ värld, en dimension av ständiga växlingar och ingenting permanent, allra minst godheten.

När vi nu säger Abba ! sker ett symboliskt enande. Vi erfar, om vi är uppriktiga, enhet med Fadern och det rena himmelriket. Vi kan så att säga gå in och ut där som om vi bodde där men ibland besökte den onda världen för att hjälpa andra där, särskilt vår fru och våra barn och vänner. Oc den smutsiga relativa världen kan nu identifieras med den enda verkliga, Faderns verklighet. Så när Guds namn uttalas, utgör det eller symboliserar det, en sammanslagning av de två. "Förening" är inte riktigt adekvat, för Fadern återvänder aldrig till en relativ värld som vi gör. Men dess betydelse kanske är någorlunda klar för dig.

- Vad jag ser är att vi måste nå ditt någon gång, för som världen är just nu ser det inte kul ut för mina barn och barnbarn, det kan jag säga.

- Jo så känns det. På min tid var det ännu värre. Folkvandringar och upplösning av det romerska riket. Övervåld och förföljelser. Det är uppenbart så att Gud är på Andra

sidan av detta och vår dumhet på denna sida. Det rena himmelriket avslöjar vad godhet och ljus är när vi inser vad vi är i den relativa världen.

Den Andra kraften, Guds skapande kraft betonas i den tidiga kristna trosundervisningen. När vi begrundar och förstår denna Andra kraft förstår vi snart paradiset mening. Medkänsla och kärlek till Gud och allt som har vara i skapelsen uppstår då naturligt. Med ett modernt uttryck: "Om vi siktar på himlen får vi jorden också med på köpet. Men om vi siktar på jorden får vi ingendera." Som C.S. Lewis lär ha sagt.

Jesus var gång en människa, men det är ganska svårt att avgöra exakt hur han var och vad han egentligen sa. Q-källan är kanske det bästa försöket, om du känner till detta.

- Inte hört talas om, sa jag.

- Det är en sammanställning av de yttranden av Jesus som verkar vara en muntlig tradition och även en skriftlig som evangelisterna bygger på. Många evangelier var i omlopp med många tillägg och först långt in på 300-talet bestämdes de fyra vi har i vårt Nya Testamente. I denna tidiga undervisning är himmelriket centralt. Gränslöst ljus och liv är det centrala för himmelriket och Faderns vilja för oss alla.

Jesus såg hur eländigt människolivet var utan tro på Fadernss rike och han såg hur lagreligion och tempelkult inte hjälpte människor till frihet och glädje. Han ville befria människor från en sådan usel tillvaro genom att föra dem till den andra stranden -- till Faderns rike av kärlek och ljus.

- Jag tycker Jesusbilderna man hör är så olika. Att han var god håller väl alla med om men var det allt han var?

- Nej han var mer. Men för att du ska se detta mer måste du börja med att tänka dig att han var så medkännande att han kände alla andra människors lidande som om de vore hans egna. Han är så att säga gränslös medkänsla med allt levande. Det är ingenting du och jag kan göra, eller hur? Hans intresse för alla varelser var helt ofärgat av själviskhet. De var inte ens altruistiska, för det förutsätter en egenvilja som går utanför sig själv temporärt. Han var själva medkänslan. Och han är just nu själva medkänslan. Han är evig Gud i just detta.

- Du menar att man ska fokusera på medkänslan? Och glömma allt annat?

- Vanligtvis ser vi en väldig entusiasm för Jesus, man har Jesus Rock och stora arenor med sång och jubel för Jesus, folk älskar Jesus intensivt under en kort period. Du tycker nog det är överdrivet men helt klart är det positiva saker som sker. Hela medeltiden igenom finns ocks exstatiska religiösa rörelser. Det är inget nytt.

Men Jesus är något helt annorlunda än detta. Han är den rena medkänslan och den fungerar inte som entusiasm och jubel på stora andliga evenemang. Den fungerar snarare lågmält och just medkännande med alla vi har omkring oss. Och när vi säger namnet på Gud är det just medkänslan för alla lidande som är i centrum, löftet som slutligen tar alla till det rena himmelriket, den andra stranden.

- Men vi människor är alldeles för själviska för en sådan lära, eller hur? Jag tänkte på min fru som ofta påpekade detta. Hon kunde komma hem från kyrkan, sucka och säga något i den stilen.

- Just det. Därför klarar vi det inte själva. Vi är förankrade i egenintresset. Några går så långt som att säga att vi saknar altruistisk impuls, men jag kan inte hålla med. Vi har faktiskt altruistiska impulser, och vi visar ofta bevis på det. Vi glömmer oss själva och riskerar våra liv för andra. Det händer. Vi gör det impulsivt, vilket tyder på att vi inte riktigt är medvetna om värdet.

Jesus visar oss Faderns vilja för att representera denna altruistiska impuls som är djupt rotad i den mänsklig naturen, kanske rotad i kosmos själv. Att uppnå altruism är ingenting vi kan göra av oss själva. Men i sägandet av Faderns namn och i tilliten till Hans löfte kan vi omfamnas av den rena altruismen, den som endast vill rädda andra. Det är då den Andra strömmen som fyller oss.

Jesus ville att att vi skulle vara perfekta som Gud själv i just denna mening. Det vill säga, när en person når himlen genom att lita helt på Gud försvinner all orenhet och vi når moralisk perfektion -- och då förändras också hennes eller hans omgivning efter den egna subjektiviteten.

- Nu förstår jag inte. Vad är subjektivitet?

- Det är det som händer när Jesus är Guds son på jorden. Alltså inkarnation av det gudomliga. Det är den subjektivitet vi alla kan och bör omfamnas av. Denna subjektivitet är så att säga kulmen på Guds skapande. Gud vill ta plats i oss, bli oss. För att det ska ske måste vi börja lita på den oändliga medkänslan i Jesus, den som inte mostår det onda. Den som ger liv åt allt. Det är förresten detta som är poängenn med kyrkan -- ett förkroppsligande av det gudomliga, Jesu egen kropp.

- Kyrkan har dålig press idag, skrattade jag.

- Med all rätt. Den verkliga kyrkan gömmer sig.

Vi hade fikat klart och just när vi gick ner mot bilen för att resa vidare kände jag igen en person. Det var en gammal lärare jag haft på Torsberg i Bollnäs nu med stort vitt skägg och skallig hjässa. Han kände igen mig med tvekan och vi pratade en stund. Jag presenterade Ambrosius och de fann varandra snabbt när de fann gemensamma intressen. Jag lämnade dem när de pratade om medeltiden och Dionysios Aeropagiten och gick ner till bilen.

Jag mindes denna lärare som den enda roliga under gymnasietiden. Han ville alltid höra elevernas uppfattning om saker och ting och kunde diskutera livet hela lektionen. Men proven var tuffa och man kunde inte ta några genvägar. Dessutom förstod vi aldrig varför han hade konverterat till katolicismen och vi frågade inte heller. Också vår kemilärare som dessutom var vår klassföreståndare, var katolik och mycket omtyckt av

oss elever. Han sprutade eld ur munnen varje avslutning vi hade hemma hos honom. Jag funderade alltid på om T-röd inte skadar slemhinnorna i munnen !

4.

En stund senare har jag både Ambrosius och min gamle lärare med mig i bilen och vi är på väg ner till hans stuga vid Växsjön. De pratar ystert med varandra om saker jag inte riktigt förstår och jag undrar om detta var med i beräkningen när Ambrosius skickade sin inbjudan till mig?

Stugan låg nere vid vattnet med altaner ut i vattnet och snart satt vi med varsin tallrik tomatsoppa med kokta ägg och såg ut över en vattenyta där Ljusnan bildade en större sjö. Min lärare sa till mig:

- Jag hör att ni pratar om subjektivitet och som jag minns det var det just denna subjektivitet jag försökte väcka hos er elever en gång i tiden om du minns det?

- Jag minns lektionerna och jag sätter värde på de minnena. Du gjorde mycket gott för oss elever, du satte liksom tankar i huvudet på oss. Jag vet fler som säger det-samma. Men jag tror inte jag fattar så mycket av det där med subjektivitet faktiskt.

- Men då har du hittat rätt lärare här i Ambrosius, sa han och skrattade. Subjektivitet är att se konturerna av Fadern som Jesus talar om. Dels se och dels ta del av. Det

är inkarnationens mening och hela anledningen att Jesus dök upp på jorden. Visst kan vi prata om Gud som något annat och dolt och obegripligt. De vitmålade väggarna i protestantiska kyrkor påminner om detta lutherska arv. Men subjektiviteten kan inte målas bort sådär enkelt med vit kalkfärg. Våra inre konturer av Guds ansikte måste få komma fram, både i vårt liv och på våra kyrkväggar, som i de katolska kyrkorna.

Ambrosius log åt det min gamle lärare sa. Han la till:

- När Jesus visar Fadern genom sig själv förändrade han sin omgivning genom den påverkan han hade på människor. Det är också exempel på subjektivitet, deltagande inte i min egenvilja utan i Guds verk som dessa andra människor tog emot inom sig. Dock inte alla --- vissa ville endast ha död på honom, redan från första början.

- Men står det här i Bibeln? försökte jag invända. Är det inte teologi?

- Jo men det är egentligen teologi redan i Johannes och Paulus, svarade min lärare och såg på Ambrosius. Dessa två har gett upphov till en tolkning av den kristna tillvaron främst när det gäller tron och tilliten till löftet i Jesus Kristus.

- Ja, så mycket så att, svarade Ambrosius och slog ut med händerna, i den efterföljande traditionen, var det nästan synonymt att vara en kristen och att vara en troende. En sådan uppfattning förutsätter inte att tro i första hand betyder en subjektiv troshandling -- fides qua -- men att tro alltid innehåller hela den substans mot vilken denna handling är riktad -- fides quae -- varigenom handlingen kan förstås och motiveras. Denna orientering till det objektiva innehållet i tron finns så tidigt som i Paulus

(Rom 10:8, Gal 1:23, 3:2,5, 6: 10 etc.). Vad den gör är att ta fram något som också går igenom hela Gamla Testamentet: att subjektiviteten är beroende av Guds tidigare och redan givna uppenbarelse.

- Både löfte och uppfyllelse av löfte, fortsatte min gamle lärare entusiastiskt. Subjektiviteten i människans inre vänder sig till målet, just i Paulus tänkande och Johannes. Det är således inte bara en isolerad mänsklig handling bland andra, en övning i tro eller "sola fide" som blev populärt i protestantismen, utan snarare till att den totala mottagande dispositionen. Subjektiviteten är ett tillstånd där människan, genom Faderns kraft och vilja, svarar helhjärtat på Guds uppenbarelse.

- Menar ni två att ni läser och får ut något ut Gamla Testamentet? Är det inte en vred våldsam Gud som skildras där?

Mina båda mentorer skrattade lite och ingen ville svara genast. Det började bli dags att ge oss av, sa Ambrosius. Men min lärare avslutade vårt samtal vid sjön.

- Jodå, många tänkte redan vid Jesu tid att det var en annan gud i GT och i den mosaiska lagen. Åtminstone en annan och lägre grad av mognad inför den ende sanne Fadern. Men i Gamla Testamentet ser vi de mycket mänskliga sätten att svara på Guds adressering. Där finns föreställningar om avund och ursinne hos Gud. Dessa föreställningar och begrepp kom så småningom att konvergera till den centrala idén om tillit och tro, en tro som lyssnar, lyder, ger av sig själv, har förhoppningar, och framför allt förtroende för löftet. Det är Guds historiska ekonomi, så att säga.

- Denna tro som utvecklas, svarade Ambrosius medan vi gick mot bilen, som du säger, är människans mest direkta sätt att relatera till sin existens, och innebär på ett mycket oproblematiskt sätt båda begreppen kunskap och ett erkännande av Gud, både "gnosis" och "pistis". Gud ger sig till känna, ger sig själv helt enkelt och bemannar människans historia och existens. Pistis är ett förtroendefullt erkännande.

- Just det. Och kärlek, agape, förenas i gnosis och pistis, vetande och tro. I Gud är vi delaktiga av alla tre. Och de ska helst inte skiljas åt när vi talar om mysteriet.

- Nog med mysterier, sa jag. För nu åker vi vidare mot Arbrå. Vi tänkte väl oss till Träslottet Ambrosius?

5.

Vi körde upp för backen och såg min gamle lärare stå där och vinka med sjön bakom sig. Jag saknade honom redan. Okänd och anonym var han en välsignad människa med mycket för mig obegriplig kunskap.

Jag sa detta till Ambrosius och han nickade.

- Ja det var välgörande att höra hur lärare idag kan ha kännedom om den tidiga kristendomen och medeltidens filosofi. Du ska vara glad att du fick en sådan lärare.

Vi for tillbaka till Växbo och vidare norrut mot Arbrå. Jag var tvungen att fråga:

- Vad handlar den här dagen om? Varför vill du prata med mig om all den här teologin?

- Därför att du har ropat på hjälp och jag är sänd att försöka göra något.

Jag tystnade. Det var alldeles sant. De senaste åren hade varit en allt mer meningslös upprepning av dagliga aktiviteter. Ingenting var fel i mitt liv, men allt var fel. Det fanns ingen verklig grund för min existens och funktion, kände jag. Glättig på ytan, effektiv på jobbet, noga med familjen. Men ett stort hål i mitten. Varför? Vad är poängen? Man lyder lagen och gör som folk gör mest med allting. Men vad är fundamentet för livet? Var är den hållbara läran och sanningen om livet? Spelar det ingen roll? Varför söker vi alla något i så fall?

Vi åkte vidare under tystnad. Skogar på ömse sidor. Uppe vid sjön Öjungen bodde en vän om somrarna. Jag svängde in på en impuls. Vi hade inte setts på kanske två år. Kanske var han där och kunde ta emot oss en stund. Bra distraktion. Vi kom snart fram till stranden där han hade sin stuga en bit bort. Vi promenerade längs en stig och fann stugan tom. Jag tog upp telefonen och såg efter om vi hade täckning. Prövade ringa min vän och han svarade på tredje signalen. Vi pratade en stund och han berättade om att han inte längre for till stugan, den stod i hans frus namn och de hade nyligen skilt sig. Men vi kunde nog gå in, jag visste ju var nyckeln var, hon hade nog inte ändrat ställe.

Vi satte oss ner i utemöblerna. Jag berättade för Ambrosius om vännen. Hur han hade ett stort företag som vi på vår firma anlidade i bland. Hur han hade fem barn och ett hektiskt liv. Hur de tydligen var nyskilda nu. Att stugan var hennes.

Ambrosius märkte hur nedstämd jag var. Jag var tvungen att sitta ner. En liten men kännbar chock att höra hur den familjen spruckit. Livet är så skört. Min vän hade låtit helt deprimerad när han berättade om det hela. Jag var också deprimerad.

Ambrosius satt tyst en stund. Vi såg ut över den lilla skogssjön med en ö ute i mitten med tre fyra stugor på. Där rörde sig folk och hundar, gracila hundar såg det ut som.

- De där är från Uppsala sa jag och pekade på människorna ute på ön. De har salukihundar.

- Jag märker hur ledsen du är, sa Ambrosius. Det är lite det den här dagen handlar om. Hur ditt liv behöver hjälp och att du ropat på den hjälpen. Jag lovar dig -- det finns hjälp i tron. Du har hört mig prata teologi med din gamle lärare och det hela låter så akademiskt. Men det handlar om ditt liv. Faderns obegränsade ljus och liv är något för dig och för mig, något för alla som känner just den smärtan du kännerr. Nu hörde du om en skilsmässa, en familj som spruckit. Du är rädd för samma sak. Du har ett stort hål i din tillvaro, väldigt nära dig. Tron handlar just om det. Att hitta ut ur denna lite dolda meningslöshet. Du delar den med många människor idag. Och du kan hitta ut.

- Önskar jag kunde tro det där.

- Tron är en intim kunskap om Gud, som är baserad på denna kärlekens gåva. Det är stora ord, men en sanning du kan lita på. Men ett villkor för att du ska kunna lita på Guds löfte är att du så att säga levererar dig över till honom med tilltro. Det är som att hoppas men samtidigt känna tilliten.

Jag satt i tystnad. En koltrast började sjunga och sången ekade öven sjön.

- Jag tror problemet för mig är att närma mig Jesus. Han kan bara bli något historiskt för mig. Kanske skolans fel?

- Jesus betyder "Gud frälser" och du behöver bara veta det. När du uttalar hans namn säger du egentligen "Gud frälser" och du skapar din verklighet när du säger det -- vilket är att vara i Hans rike. Han är och var alltid frälsningen, räddningen till det rena himmelriket. Han är Kristus före begynnelsen säger Paulus. Han är till och med "den vilken genom allting är till." Din verklighet här och nu blir till genom "Gud som frälser", för det är verklighetens egen natur. Den syftar till frihet och frälsning i himmelriket.

Du behöver inte gå igenom en disciplin som många munkar i de flesta religioner gör i decennier innan de erfar någon form av upplysning. Du har den direkt i Jesus. Detta löfte som fanns i begynnelsen och som Abraham fick del av är uppfyllt i Jesus, den Gud som frälser. Att leva som Gud i en människa och dö för oss och för vår frihet är själva syftet med allt som skapats, allt som har vara och existens. Historia skapas men i Jesus formas du om till det som är evigt. Redan nu.

- Och för att födas i himmelens land behöver jag bara lita på löftet och säga hans namn? Det låter alldeles för enkelt. Är det allt? Ska de inte vara svårt?

- Det är så enkelt. Även för de som begått allvarliga brott och de som är helt misslyckade människor är det så enkelt. De litar på löftet i Kristus och säger hans namn i tacksamhet. Det ger dem födelse och en glädje bortom det begripliga.

- De måste nog säga det utan paus resten av sitt liv, inbillar jag mig, sa jag och skrattade. Vi närmade oss Arbrå och vi såg den vackra Ljusnan glimma i majsolen. Vilken härlig tid att vara ledig, tänkte jag. Jag hade semesterdagar att ta ut och kanske skulle jag ta med Gunilla hit ner och hyra en stuga en månad? Prata genom vår relation och försöka hitta livet igen.

- Det mest viktigt är att ha en djup önskan att bo i Guds land, svarade Ambrosius efter en stunds i tystnad. Inte bara ha en ytlig åsikt om det. Inte prata bort det men uppriktighet och allvar lita fullt ut på Guds makt att ge oss födelse i himmelens dimension av vara. Vi kommer från Gud, vi är på väg till Gud och i mellantiden litar vi helt på löftet. Och säger hans namn i tacksamhet.

- Förstår inte varför du trycker på sägandet av namnet. Är det inte vanlig bön?

- Inte riktigt. Att säga ett ord eller ett namn betyder mer än du tror. Egentligen är verkligheten det vi säger högt eller tyst. Du namnger allt möjligt omkring dig och skapar därmed världen. Du använder ord för inre händelser, tillstånd, processer. Du skapar därmed dess verklighet. Genom ordet skapar Gud ljuset och världen. Jesus är Ordet,

som du kanske hört. Det är det Ord genom vilket allting är skapat. Ord och namn är egentligen avgörande för oss. Jesu namn är centrum för all verklighet, skulle jag kunna säga.

Vi kan upprepa hans namn aldrig så många gånger, men vi måste uttala namnet i uppriktighet, verkligen önska att genom Ordet födas i hans land. Att leva så innebär att få ett upplyst liv. Vi skapar tillsammans med Ordet vår verklighet såsom Kristus själv gjorde och gör varje stund.

Jag kände hur jag gick in i en depression under vägen från Öjungen ner till Arbrå. Men nu kände jag något annat. Mycket förvånande ! När vi körde in till Träslottets parkering fick jag plötsligt något slags intuition, en kraftfull aning om vad ett liv skulle kunna vara i det Ambrosius kallade tillit till löftet. Det slog mig att så kan man leva. Jag fick ett stort leende i ansiktet kände jag.

Vi tittade lite på odlingarna i Träslottets trädgård medan jag kände denna intuition bli en sorts entusiasm inombords. Vi såg även en utställning med konsthantverk, men min uppmärksamhet var helt inåtvänd. Vi slog oss sedan ner med varsin ostkaka och kaffe som vi hämtat inne i kaféet. Det var ganska mycket folk runt omkring men vi satt lite avsides nära buskarna och kunde prata vidare. Jag sa till Ambrosius:

- Alltså jag är helt med på att denna värld av relativitet och förvirring inte är särskilt lätt att leva i och knappast tillrättalagd för den tro på löften som du talar om. När jag ser på mitt liv, jobbet, familjen, villan, projekten, verkar det nästan otroligt att något annat finns. Ett uppnående av perfekt upplysning i Fadern, som Jesus säger vi bör nå,

verkar inte alls vara troligt i världen som den ser ut just nu. Håll med mig om det ! Men den här teorin om att vi faktiskt skapar miljön vi lever i med hjälp av inre och yttre ord, den tycker jag är särskilt giltig för oss människor. Vår verklighet bestäms av vad vi tänker.

- Så är det, svarade Ambrosius. Miljön vi redan lever i är en stor faktor för formandet vår personlighet och samtidigt har vår personlighet en stor effekt på den miljö vi får genom eget skapande. Så miljön och de ord vi personligen tror på är ömsesidigt reaktiva. Din tro skapar en miljö som andra inte kan undvika att påverkas av.

Hur som helst, om vi uppriktigt uttalar Kristi namn i tacksamhet för löftet om det himmelska landet, med fullt förtroende, får vi ett annat liv än det ofta eländiga jordelivet . Men verklig tro är inte självmedveten eller stolt, du får ingen impuls att gå till kyrkan och verka helig. Du bryr dig endast om tacksamheten inför löftet.

- Jag börjar känna att det är stor enkelhet i den sorts tro du talar om. Man är helt enkelt bara tacksam?

- Exakt. Många tror inte det kan vara så enkelt. Vi ombeds av Gud att lite på detta löfte, precis som Abraham. Vi gör det och ett enkelt allvar följer. Men i denna relativa dimension vi lever, finns alltid ett visst mått av oärlighet i oss. Det är oundvikligt. Men även så är det en stor enkelhet. Vi lever för att tacka för det löftet ger oss, inget mindre är himmelens land.

- Det vore underbart om en sådan enkelhet kunde infinna sig i ens liv.

- Det kan den. Även om inte perfekt upplysning är möjlig. Men vi litar på att vi går till det Obefläckade tillståndet och den vissheten är ljuvlig. Guds löften håller.

- Men om löftet redan håller -- vad är det för nytta med uttalandet av hans namn och önskan att födas i himmelriket?

- Nyttan är att du alltid formar din verklighet med namn och ord och koncept, ända sedan du var litet barn. Nu vänder du dig till källan själv genom att uttala Jesu namn, han genom vilket allting är till. Vi fick löftet redan när universum skapades, men vi formar vår nuvarande verklighet i enlighet med himlen när vi säger namnet i tackamhet.

Som Jesus säger är vi redan gudar och Gud har inget eget behov av att vi säger hans namn. Och även om vår vilja att födas i det himmelska landet gäller detta löfte. Men att leva med denna tacksamhet och detta sägande är aatt gå in och ut ur himlen redan nu.

Att försöka leva likgiltigt och inte ge någon respons av tacksamhet, leder till monotona och trista liv. Varför välja det? Den attityd vi ser i Predikaren i GT uttrycker lite av denna attityd -- allting är fåfängligt och helt utan mening. Allt vi gör lider vi av. Det finns även buddhister med denna inställning. Konstigt nog finns det nästan ingen människa som står ut med att leva så. Vår liv är tänkt att överskrida denna situation av liknöjdhet och stoicism. När vi dansar av tacksamhet inför löftet om himlen är vi så mycket mer människor.

Vi är gjorda så att vi vill finna innebörden av all existens, vi vill som Nicoalus av Cusa upptäcka att Gud är allt som kan vara. Varande är en gudomlig kvalitet. Det är det mest levande och värdefulla av allt. Om vi i tacksamheten kunde inse hela betydelsen av liv och vara,

skulle fullheten vara aktuell.

Jag rekommenderar läsning av Mäster Eckhart. Han säger

att om någon frågar om vad evigt liv är för något, så svarar han: "Varför inte fråga det Eviga Livet om det? Istället för att fråga mig !"

- Bra svar. Och varför fråga prästen? Fråga Gud själv!

- Just så tror jag Eckhart menar. Du går till källan och frågar om källan. Det här är något enkla människor kan ta till sig. Åtminstone var det så under medeltiden. Utbildade personer har ibland en helt underbar förståelse av Guds löfte om himmelriket. Enkla personer som knappt kan läsa, än mindre förstår någon teologi, kan ibland förstå den djupaste möjliga meningen i Jesu betydelse för oss. Som Pascal sa, är det inte filosofernas gud utan Abrahams, Isaks och Jakobs Gud som vi tror på.

Själva frågan: hur ska jag lita på löftet om himlen? kan riktas direkt till himlen, med andra ord. Fråga Gud direkt. Jakob skriver i sitt brev: "Om någon av er brister i vishet ska han be till Gud som ger åt alla utan förebehåll eller förebråelser och han ska få vad han ber om. Men han ska be i tro, utan att tvivla." (1:5-6)

- Jag känner mig ibland desperat efter att fråga just detta, och vem ska man fråga? Man litar ju inte just på någon.

- Om du befinner dig i en sådan desperat situation, är du som vågen på havet som drivs hit och dit av vinden -- för att använda Jakobsbrevets uttryck. Fråga då källan direkt, vänd dig till den som ger löftet, ja vänd dig till själva löftet och säg namnet i tacksamhet.

- Det är inte prästens uppgift att svara mig? Men hela det pastorala uppdraget som det heter? Och du som katolsk biskop -- är inte prästen Kristi ställföreträdare i varje enskild bikt?

- Tänk dig att endast Gud själv sysslar med denna sak, eftersom löftets källa är där. Ingen annan har egentligen med det att göra. Att frälsa är gudomligt. Ingen annan än Frälsaren har med det att göra. Det är hans jobb helt enkelt. "Rädda oss från allt ont !" säger vi i Herrens bön. Låt alltså Räddaren sköta alltihop. Det är det biktfadern ska säga till den biktande anser jag.

Gudomlig nåd, det som räddar oss till det rena himmelriket, är något vi inte kan beröra, vi jordiska varelser. Vår eviga ande är redan där, men som själar och kroppar kan vi bara överlåta räddandet till Räddaren själv, den gudomliga nåden. Nåd är inte en historisk process även om vi mitt i den historia vi skapar tar del av nåden. Den blir aldrig annat än ren himmelsk nåd.

Ambrosius tystnade. En kompis från Bollnäs hade sett mig och kommit till vårt bord. Vi surrade om allt möjligt en stund och Ambrosius satt och log men deltog inte i samtalen. När min kompis gick vidare sa jag till honom:

- Men vad är meningen med all mytologi i Bibeln och religionerna över huvud taget? Jag har en indiska på jobbet och hon berättar deras gudasagor för oss ibland. De är helt otroliga och man vet inte vad det har med tron att göra.

- Vissa religiösa traditioner betonar myter mer än andra. I buddhismen är det till exempel inte så centralt med de många buddhorna som har varsina skildringar om olika buddhaländer och mirakulösa händelser. Men i hinduismen är det mer viktigt att tolka sin tro med berättelserna, t ex de med Krishna är hjälte. I vår tro finns mytiska inslag men jag föredrar att säga att hela Bibeln är poetisk. Språket är poetiskt, bilderna är poetiska, även när de ska fungera som historieskildringar. Det är mer sant än historia när det skrivs poetiskt, skulle jag vilja påstå.

- Hur menar du då?

- Det vi kallar fakta är egentligen inte särskilt faktiska saker. Det vi kallar fakta är inte heller så säkert eller objektivt som vi ofta tror. Det som är verklig för oss är det vi skapar inom oss och det är metafysisk subjektivitet. Det tror vi verkligen på och vi lever efter den tron. Historien om Gud som kommer ner som Jesus och upplever det helvetiska och mörka är metafysisk subjektivitet. Det har djupgående verklighet för oss. Det

betyder att Gud älskar oss så att han nedlåter sig till en korrupt verklighet där han blir avrättad som en simpel tjuv. Det är verklig poesi som blir ytterst verklig för oss när vi litar på löftet om himmelriket.

- Så berättelserna om Jesus är inte fakta?

- De handlar egentligen om oss själva och därför är de både historiska och poetiska. Jesus visar oss Fadern och vi är genom Faderns löfte redan i hans himmelrike, vi inser det bara inte. Men vi kan lita på Guds löfte. Varför vi bör acceptera berättelserna om Jesus är just detta: vår enhet med Fadern. Det är vad vi litar på när vi säger tacksamt: Abba !

Berättelsen om Jesus som dör för oss, för vår räddning och fullständiga förlåtelse tilltalar vår innersta ande. Vi vet att det är sant i vårt hjärta. I vårt inre djup vet vi att vi är räddade och kan i tacksamhet säga namnet i tid och otid. Detta vårt djupaste jag ligger under all relativ existens och blir salig när vi tar emot berättelsen om Jesus som inkarneras och frälser oss.

- Är jag inte den jag tror jag är?

- Nej vi har ett djup som de flesta inte märker. Vårt hjärta som det heter i biblisk tradition är under alla lager av ego och funktioner för jag-mig-mitt här i världen. Att väcka detta verkliga jag som är hjärtat i oss, går när vi säger Guds namn i tacksamhet. Det går inte att väcka hjärtat med tankar och viljeansträngningar.

När vi uttalar Jesu namn eller Faderns namn allvarligt och med tillit utan tvivel, vaknar hjärtat och fylls av glädje nästan på en gång. Vårt yttre jag som agerar socialt i vardagen finner ingen glädje i att säga några stavelser om och om igen. Tvärtom - tråkigt ! Men hjärtat blir upprymt och vidgas av tacksamhet.

- Men kan jag inte använda någon av de kända bönerna?

- Jo men se till att de inte är för långa. Och att du inte säger dem slentrianmässigt som de flesta tyvärr gör i kyrkorna.

- Min fru Gunilla säger hela Ave Maria ibland några gånger i rad.

- Det är en gammal katolsk traditionell bön som fungerar utmärkt fast den är i längsta laget. Dessutom är den så belastad med olika mysterier för olika dagar. Det blir för mycket religiöst pyssel så att säga. Jag rekommenderar Jesus bönen eller helt enkelt Faderns namn Abba. När vi säger Abba långsamt och tydligt kan vi inte samtidigt tänka på våra sociala jag. Så fort vi tänker ytligt på våra sociala jag uppstår en dualism i oss -- den som tänker och det som tänks på. Det blir en konstgjord situation. I bönen är det bara ETT. Det är bara Abba och ingenting annat. Då blir lyckan tydligt i vårt innersta jag, hjärtat.

- Att förneka sig själv? Är det vad allt gäller?

- Nej det är en vanlig missuppfattning. Vi behöver inte förneka något, bara vakna i sägandet. Att ta död på sitt sociala jag är inte nödvändigt, det är snarare en sorts självmord. Det finns tyvärr bland alla religiösa vissa grupper som är lite negativa och tänker någon sorts självmord. En buddhistisk mästare säger t ex: "Självtutplånandet är det viktigaste i buddhismen. Man ska absolut inte tänka "jag" (Rennyō-shōnin goichidaiki kiki-gaki, 81) Och i min kyrka finns helgonlegender som förhärskar självförnekelsen, vilket kanske är oskyldigt men fortfarande mycket negativt. Därför är goda kristna tänkare som Dionysios Aeropagiten och Thomas Aquinas och Mäster Eckhart viktiga att läsa emellanåt. Och även en modern som Johan Georg Hamann. Allt är Gud säger han, all historia och all materiell manifestation är Guds skapande -- som vi blir lyckliga av att samverka med. Sinnena är den mest direkta uppenbarelsen av Faderns skapande.

Det handlar istället om att genom förlitan finna Fadern i allt så att splittringen mellan subjekt och objekt inom oss upplöses. Vi återfinner oss själva som vi är innan splittringen, i Faderns verklighet. När vi pratar om det använderr vi språk och rekonstruerar och tror att rekonstruktionen är verkligt, vilken den förstås inte är. Denna relativa konstruktion av oss själva och världen försvinner när vi helt och fullt litar på Fadern och säger hans namn. Vi behöver inte göra jobbet ! Gud gör det. Löftet gör det åt oss, Jesu offer och död gör det för oss och vi kan endast glädjas för vi har fått evigt liv

När vi använder språket för att tala om detta hamnar vi genast i det förflutna. Men i Fadern finns inget förflutet. Sålunda säger vi att före syndafallet var vi i enhet med Gud och efter har en dualism uppstått. Men i Gud finns inte "före" eller "efter" så egentligen sker allt detta i ett Enda Nu. Det är Faderns himmelska land.

- Nu snurrar mitt huvud Ambrosius. Har du ätit upp ostkakan? Ska vi röra på oss?

- Strax min vän. Låt mig bara tillägga att när vi talar om tron är språket jag använder byggt på ett dualistiskt sätt så det blir inte riktigt rätt hur vi än gör. När du är i bara Namnet sker inte detta utan du fylls av din tillit till löftet och där sker all insikt och förståelse, inte ute i språkets alla vindlingar och teologiska vrår.

- Förstår. Och vi kan ju inte ta död på det sociala jag som använder språket heller !

- Sant. Medvetandet om oss själva som sociala varelser är en sorts tidsprodukt, men vi kan inte ta död på detta medvetande eller den sociala rollen eller den vardagsverklighet vi har. Allt vi är med om skapas i språket och det gäller att finna det levande Ordet som är Jesus Kristus. Då går vi till det tacksamma sägandet av Jesu namn.

I detta sägande vet vi att våra verkliga själv befinner sig där subjekt och objekt ännu inte splittrats upp. Det är som om världen ännu inte blivit till, vi är i Edens lustgård igen. Vetekornet med dualismen har dött och uppväxer istället liv, för att använda en bild från Jesus.

- Jag känner hur jag gärna skulle vilja tro på detta sätt, det är något nytt. Jag börjar inse vad den här dagen handlar om !

- Ja och du har bara börjat.

6.

Vi lämnade Arbrå och styrde kosan norrut. Jag hade en idé om att besöka barn-
domsbyn Färila. Jag kände mig hoppfull och en djup aning om att mitt liv kunde bli an-
norlunda hade börjat sprida sig någonstans inuti mig. Ett liv där jag förlitade mig. Inte
sökte och ständigt funderade utan förlitade mig. Att få lita på Gud, vara i ett tillstånd av
tacksamhet. Och samtidigt kände jag det märkliga: att en dålig, enfaldig människa får
Guds rike genom ögonblickets ingivelse att förlita sig på Faderns löfte.

- Jag skulle vilja leva i den där tacksamheten du talar om, sa jag när vi steg av vid
Järvsö kyrka. Solen hade gått i moln men kom fram just när vi rundade kyrkan och såg
ut över Ljusnan på sin väg söderut.

- Fadern kommer in i dig och identifierar sig med dig när du lämnar skillnaderna
bakom dig i sägandet av namnet. Vi kan inte vara helt fulla av tillit men när vi i sägandet
lämnar skillnaden på tillit och inte tillit, bara lever i namnet och sägandet, kommer Anden
till vår hjälp och gör allt helt. Vi är i det himmelska landet.

Vi gick in i kyrkan och satt ner framför den gamla predikstolen en stund.

- Skulle du kunna predika det du säger till mig från den där predikstolen? sa jag
och log mot Ambrosius.

- Nog skulle jag kunna det. Men det jag skulle säga kanske inte riktigt duger.

Många kristna vill att man poängterar insatsen hos individen för ett kristet liv. Men sanningen är snarare att himmelriket finns inom oss hela tiden. Att födas i det rena himmelska landet är att i sägandet av namnet upptäcka detta land inom oss själva. Men det är inte många präster som säger. Man betonar allt möjligt annat -- etiken, åsikter på kristen värdegrund, ställningstaganden i det som sker politiskt i nutiden, aktioner i linje med dessa. Men inte huvudbudskapet som är himmelriket.

- Stämmer nog det. Kyrkan är en social rörelse med en stor kvinnlig majoritet tror jag.

- Jag tror att er kyrka är lite som en dagis för äldre damer, sa Ambrosius och jag blev lite häpen. Den såg inte ut så på min tid. Då fanns alla åldrar i kyrkan och det var inte något dagis. Livets konflikter och glädjeämnen förvaltades i kyrkan. Det fanns missuppfattningar då också, särskilt lagiska: om du betar dig dåligt förlorar du möjligheten att födas i himmelens land. Så är det inte. Vi bär himmelens land inom oss, Gud är redan närvarande. Vi märker det när vi säger namnet.

- Kan jag säga att Fadern, alltså Gud själv, är vårt verkliga vara och vi uppäcker det i sägandet?

- Helt riktigt ! Du har verkligen lyssnat idag ! Ett himmelsk rike som fanns någon annanstans skulle bli en hemsk plats att hamna på. Gud är det verkliga i oss. Om det tyvärr krävs mycket lidande för att upptäcka detta verkliga, är det värt saligheten vi finner.

- Kommer sägandet av namnet efter att man förlitar sig?

- Förlitandet och sägandet ska sammanfalla. En man jag kände blev ordentligt sjuk och blev sängbunden ett halvår. Han lärde sig förlita på löftet och säga namnet. När han steg upp ur bädden och började röra sig bland folk igen, var han en annan människa. Han levde ett liv i Faderns rena land, sa han till alla som ville lyssna. Så förlitan och sägande är simultana handlingar. Be alltid säger ju både Petrus och Paulus i sina brev. Men inte utan tacksamhet och förlitan.

- Flera jag känner förlitar sig endast till forskningsrapporter och naturvetenskapliga uttalanden !

- Jo och det man inte känner till håller man tyst om. Det är som är bortom faktakartan finns liksom inte. Det är det som kallas blint förnuft kanske vi kan säga.

- Vissa blir blinda av sin egen förträfflighet också. Det som när någon förklarar vad man ser på stjärnhimlen och börjar räkna upp grekiska gudanamn. Jag brukar skoja och säga: Nej Pegasus var en hjälte på jorden, inte stenblock i rymden. Och det finns ingen stor björn där heller !

- Problemet med forskare är att de tror för mycket på sitt förnuft och blir blinda av det. Men problemet med vanliga människor är större: de tror blind på forskare och deras uppsatser. Det var på samma sätt på min tid men utan att rapporterna fanns på papper och folk läste. De hörde rykten istället av sådana som ansåg sig veta. Kanske den här tidens problem är större genom ärorika titlar och skrifter och därmed en religiös status åt vetenskapliga rapporter.

- Jag har en syster som alltid inleder sanna påståenden med orden: "Ny forskning visar att..." Jag tänkte också på en rad journalister jag mött som körde med samma religiösa inställning till forskning.

- Vad som finns och som den ödmjuka forskaren alltid erkänner, är en rad fenomen i universum. Förklarliga eller inte är de där om vi kan uppfatta dem. Ibland måste motsägande teorier antas båda för att ge någon sorts fason åt fenomenen, t ex kvantmekaniken och vågteorin. Våra fem sinnen gör allt verkligt, vad vi än sysslar med.

-- Även Guds löfte om det himmelska landet?

-- Ja även det. Som filosofen Hamann säger, är Gud allt och särskilt våra fem sinnen. Och som Aristoteles kommer allt vi har i tankarna från sinnenas fenomen från början. Gud uppenbarar sig på dessa mångfaldiga sätt. Sinnena är inte allt och vår ande är evig helt fritt från dem. Men vi kan inte förneka sinnenas vittnesbörd och det skulle inte Gud vilja heller att vi gjorde.

- Men är förlitan en sinnlig process?

- Ja det är det. Du sitter kanske på meditationskudde eller en stol och ägnar dig åt förlitan. Det känns och det är en sinnlig process. Du kan inte tro det om det inte är ett sinnligt fenomen som du erfar. Tacksamhet är likadant. Det märks i hela kroppen. Att känna förlitandet på löftet om det rena himmelriket är en sinnlig och erfaren process. Det är den du ägnar dig åt i sägandet, vare sig du säger högt eller tyst. En gammal troende gumma jag hade många år i kyrkan hördes ständigt viska namnet på Gud medan hon gjorde allt annat och när hon satt still också. Ständig bön, ständig förlitan. Hon var mycket heligare än jag någonsin kunde under jordelivet.

-- Medan vad ny forskning visar alltid är något som andra säger, rykten ooch officiella budskap utan egen verifiering. Eller hur?

Ambrosius skrattade och nickade. Vi körde just in i Färila och såg Vallåssen i eftermiddagssolen. Jag pekade på berget på andra sidan älven och sa till Ambrosius:

- Däruppe på andra sidan, lärde jag mi åka utför. Och jag lärde min dootter det samma just där. De hade en bra och lagom brant slalombaccke där.

- Jaha. Ni lärde er via sinnena, via kroppen ! Precis det jag talar om. Det var inte via någon ny forskning om slalom inte. Att leva i sägandet och tacksamheten är som att åka utför kanske. Du engagerar kroppen i att hålla blans. Du tänker inte på något socialt

jag. Du r i handddlingen. Fullt upptagen av förlitan på Gud och hans rena himmelskaa land. Det är så upplysning fungerar.

Naturligtvis är det himmelska landet mycket mer än vi kan erfara i jordisk begränsning. Men det är här vi börjar. Meningen med att vara här är just att börja ta del av de himmelska. Fast vi inte har erfart detta personligen än är det något som tvingar oss att med glädje acceptera det Jesus säger om himmelriket. Jag är säker på att människor log med hela sitt ansikte när de stod runt honom i Palestina och lyssnade på hans liknelser. Han var själv himmelriket men han skildrade det också i liknelser och talesätt. Det var inte moraliska regler i första hand även om de finns med, utan att detta rike väntade på oss. Vi är på väg till det verkligt heliga landet.

- Och vi är i Färila, svarade jag och skrattade. Jag stannade till på Björks slakteri för att köpa Färila-korv, något min hustru älskade. Jag köpte två hela korvar för att frysa in när jag kom hem.

När jag kom ut ur butiken var Ambrosius borta. Jag såg mig omkring och upptäckte hans breda gestalt bort i Ekström-backen. Han ville tydligen få sig en promenad. Jag gick efter och hann ikapp honom. Vi fortsatte tillsammans och gick upp mot kyrkan. När vi stannade nedanför kyrktornet såg han upp mot fasade och sa:

- Många teologer har fått tron om bakfoten ska du veta. De tror att man ska kasta sig ut, som Kierkegaard säger, utför ett stup och dyka in i det okända. Trons språng.

- Ja det känner jag igen. "Suspension of disbelief" har jag hört också.

- Det är helt fel. Vi har sinnena som är Guds gåvor. Vi har det vetenskapliga förnuftet som är Guds ädla gåva. Vi har jorden och naturen och våra kroppar -- allt Guds uppenbarelse. Det är Gud som är aktiv, inte vi. Löftet omfamnar oss alltid redan. Teologernas tokiga idé om att vi ska ta ett språng -- det är som att skutta upp och ner och ropa "Titta jag finns". Vi finns även om vi inte skuttar. Egentligen är trons rike redan på plats. Vi kan i tacksamhet säga Faderns namn, det räcker.

- I och för sig kan man roas av en person som skuttar och tror på existensen !

- Fadern håller ordning på varje litet hårstrå på vår skalle, säger Jesus. Så mycket mer är han hos oss i sinnen och tankar. Vi är så att säga redan invaderade av helig Ande. Vi bärs av Guds skapande löfte varje minut.

En del försöker vitalisera sin tro så att det ska bli så effektivt att den tar oss till Gud. Men han är redan här. Så länge vi tvivlar, som Jakob sägerr, blåser trendernas vindar oss hit och dit på havets yta som en liteen våg. Men när vi vilar i den som bär oss, vilar i löftet om födelse i det rena himmelska landet, finns ingenting ytterligare att göra.

- Det verkar som om just kyrkans folk och troende är de som hindrar den verkliga tron, om jag förstår dig rätt Ambrosius.

- Ja tyvärr är det så. Men alla människor som har kvar det sökandet jaget hamnar i samma belägenhet. Vi är som fåglar som ständigt förfärdigar burar åt oss själva, burar vi vill komma ut ur genom religiösa övningar. Buren finns inte men vi inbillar oss det och då får vi något att försöka bryta oss ur. Så bygger vi sådana här kyrkor.

Ambrosius pekade uppför Färlakyrkans front. Jag visade honom gravarna där min släkt låg och berättade lite om de olika personerna, mest bönder och skogsfolk. Vi promenerade vidare i det lilla mysiga samhället, hittade biblioteket och slog oss ner i en sittgrupp nära en flitigt arbetande elevgrupp, troligen från skolan som låg alldeles intill. Vi studerade de allvarliga ansiktena hos pojkarna och flickorna. Tydligt var det bråttom att få något färdigt för en av flickorna kollade ofta klockan på sin telefon och meddelade de andra tiden. Plötsligt samlande alla elverna ihop sina papper och försvann ut.

- Hur lever en som insett att ingen bur finns? frågade jag Ambrosius.

- Fråga den som ger dig löftet ! Fråga inte mig ! skrattade han. Av mig får du bara rykten. Av Fadern får du rätt svar, men bara när du utan tvivel förlitar dig på löftet. Vi är som fåglar i självgjorda burar och vill veta hur det är utan bur. Samtidigt visar ju denna tendens på hur väsentlig hela burproblemet faktiskt är för oss. Jag tänker på den där farbror du berättade om när vi stod framför hans grav. Han hittade ut ur buren !

Jag hade berättat för Ambrosius hur farbror Johan fann Gud när hans läkare dels berättat att cancern var för långt framskriden i magen och dels att livet inte tar slut i graven. Läkare ska väl hålla inne med sin tro men denna gamla husläkare som kände farbror Johan mycket väl, gjorde det inte. Från att ha varit agnostiker och tvivlare hela

sitt liv, fann min farbror en kraft som lovade himlen och kunde dö i frid, endast 53 år gammal.

- Ja vi var alla så förvånade, svarade jag. Han ville inte tala om annat på sjukhuset den sista tiden. Att han skulle "hemöver" som han sa.

- Det är stort när döende accepterar tanken på en oändlig medkänsla. Det blir lättare för alla involverade i sjukdomen och döden. En stor kraft finns tillgänglig här och nu, en kraft som inte så mycket är skapargud eller domargud eller moralgud utan just som en omsorgsfull moder som omfamnar den som är på väg till den rena himmelska tillvaron -- där den nyligen komne kan invänta alla de andra i familjen. Att bli medveten om en oberänsad medkänsla för allt som lever och är till en tid på jorden, är att bli medveten om sitt verkliga liv, det som inte rostar eller blir uppätet av insekter såsom allt jordiskt, för att använda Jesu ord.

Och märk väl att någon som din farbror inte frågar så mycket om hur det skulle vara att tro på detta löfte om himmelriket, eller hur det kan finnas en sådan kraft eller om Gud existerar. Dessa frågor blir rent akademiska när verkligheten är förlitan på löftet. De blir endast störande.

- När man accepterar tar själva kraften över? Är det så du menar?

- Ja, när du låter den Andra kraften, den absoluta medkänslan, ta plats i ditt liv, förenar den sig med dig och du blir den. Du blir det Jesus är, du blir den perfekta kärlek Fadern alltid är.

- Men glömmet vi inte av detta när det är stressigt på jobbet?

Ambrosius nickade lite. Så sa han:

- Att bli medveten om Faderns oändliga omsorg är frälsning, men det är helt och hållet Faderns aktivitet, egentligen inte din. Så Fadern kommer att ha dig hos sig hela tiden framöver, vad än du glömmet eller inte glömmet. Det är det första. Sedan kommer hur vi försöker formulera detta i våra egna liv som är tidsbundna och relativa, ständigt växlandet. Det kan se väldigt olika ut i olika religioner och även inom en och samma. Men det första och viktiga är att den Fadern Jesus talar om omfamnar och omfattar oss med sin kraft hela tiden, vare sig vi är saligt medvetna om det eller inte.

Vi hade hunnit till samhällets slut i en utförsbacke och fann ett värdshus där vi gick in och tänkte ta något till kvällsmat.

- Jag vet bara att många av mina vänner skulle fråga sig om nyttan med att vara troende om jag berättade för dem om den här dagen.

Jag hade just bitit av en stor och god smörgås med Färlakorv på och tittade på Ambrosius som beställt en omelett och satt och väntade på den.

- Jag vet inte om den frågan är relevant. Istället för att prata om smörgåsen du äter just nu, huruvida den är god, nyttig, dyr, lik andra, bra för magen, och så vidare -- är det bästa att äta den ! Är smörgåsen, ställ inte frågor om den ! Det är samma med tron. Förlita dig på Faderns löfte om den rena himmelska tillvaron som snart blir din. Ställ inte så många frågor om den. Jag tror det är T.S. Eliot som säger att kristendomen är alltför pratsam. Jag håller med. Istället för att försöka tro, bara lev tron. Istället för att försöka förstå, förlita dig endast på löftet. Det gör all skillnad i världen ska du märka. Bry dig inte om vad andra säger.

- Rätt så ! svarade jag och åt glupskt av den mycket goda smörgåsen.

- Det är faktiskt vad som skiljer världsligt liv från andliga. Den andlig söker inte eller pratar om det utan lever i förtröstan och vet därmed vad allt handlar om. I världen ska alla prata och pröva, testa och utvärdera. Det smittar av sig på allt och det blir svårt att lita på Faderns löfte när vi hör talas om det. Livet i förtröstan blir andligt vetande och andlig visshet, de skiljer sig inte åt. Leva är att veta. Det blir heller ingen skillnad mellan himmel och jord. De båda sammanflyter i Faderns omsorg om oss.

Jag åt under tystnad och tänkte på hur mycket våra egna språkbruk och aktiviteter blir den enda verkligheten för oss. Hur omöjligt det blir för oss att upptäcka den Andra kraften, den som är av yttersta angelägenhet för oss när vi en dag upptäcker den. Min farbror upptäckte den sent, när döden var nära. Det går att finna den tidigare.

Jag sa vad jag tänkte till Ambrosius och han nickade:

- Egentligen är vi där hela tiden. Att vara född i det rena himmelska landet är en händelse som sker under varje minut här i det här livet. Vissa kristna talade redan un-

der min tid om Kristus är någon som föds i själen och i det närvarande. I allmänhet tror tyvärr folk att Jesus föddes på en visst historiskt datum och dog på ett annat. Det är en tragedi i kyrkans historia att denna syn växt. Jesus är inte något som föds eller dör, han är evig medkänsla och evig ande som vill födas inom oss. Så fort vi säger hans namn i förlitan på hans löfte sker också detta.

- Ja för många är det självklart. Det lärs ut i skolan för alla. var bon i en viss del
- Att han var människa helt och fullt är riktigt men samtidigt är han himmelsk och var det innan han nedsteg till mänsklig tillvaro. Jag säger: Kristus är född i vår själ, och när vi inser att detta är vår förlossningen, blir vi också medvetna om att han ständigt föds och bor inom oss -- vilket är att frälsas en gång för alla.
- Så Kristus är föddes inte en enda historisk gång? Utan allt äger rum i vårt eget andliga liv?

Ambrosius log med hela ansiktet. Han nickade. Vi lämnade värdshuset, mätta och lite matta och for mot Ljusdal. Dagen började gå mot sitt slut. Jag ringde Gunilla och gav en kort och kryptisk sammanfattning av dagen så långt ! Hon fnittrade hysteriskt. Hon la till att hon hade de lugnt hemma och jag kunde ta tiden på mig. Om min tro kunde väckas på detta sätt vad det värt tiden skrattade hon. Ett spöke??

I bilen var Ambrosius tyst ända till bron över Ljusnan och in i Ljusdal. Det var som om han stannat kvar i det vi sa i Färila.

- Kristus är född och föds varje gång vi måste bli medvetna om hans födelse i oss. Det kanske inte sker förrän på dödsbädden som för din farbror. Kristus var faktiskt född inte på någon specifik plats, även om Lukas älskar sin berättelse och vi också men i varje hjärta och i varje minut han tas emot av oss i förlitan., var han inte föddes en gång. Hans födelse upprepas överallt vid alla aktuella ögonblick. Vi kan byta ut Betlehem till vår egen uppriktiga förlitan.

- Det låter fantastiskt, men jag förstår det inte.

- Det handlar om tillstånd. Vilka tillstånd gör dig lycklig? Behöver du ha dessa olyckliga tillstånd? Det tillstånd i vilket Kristus föds i dig känns som frihet och glädje, enkelhet, ja lycka helt enkelt. Det onda är helt övergivet i det tillståndet och själen är ostörd. Du känner ingen oro, ingen irritation.

- Men är detta vad Jesus säger?

- Ha inga bekymmer, säger han. Släpp bekymren för morgondagen, Fadern tar hand om den. För alla bekymmer kommer från vårt sysslande med drogen "jag - mig - mitt ". Vi säger att vi inte kan låta bli att tänka på vissa trista saker, kanske rentav bittra saker. Men det är en drog -- du suger på självet och får i dig alla dessa innehåll. När du låter Jesus födas försvinner drogen och du ersätts med levande frihet. Då blir du enkel -- du väljer bort dessa drogliknanden tillstånd för lugnet och en absolut frid, en total tystnad råder i själen. När din kognition är ren och utan innehåll för själet uppstår tystnad. När tystnaden råder i själen finner du ögonblicket då Kristus föds.

- Så tystnad behövs, sa jag. Jag kan nog säga att jag inte har så mycket tystnad i mitt liv. På jobbet är det ständigt ös, när jag kommer hem blir det radio, tv, musik eller samtal med folk. Det är sällan tyst.

Vi stannade vi Ljusdals hembygdsgård och klev ur. Hembygdsgården var stängd men vi valde att promenera längs älven bland de gamla furorna och björkarna. Solen gick i moln ibland men kom strax fram och lyste i älvens feta vatten.

- Jo. Det behövs tystnad. Framför allt den inre. När allt får vila i tystnad öppnas tillstånd för vår andliga varelse. Tystnad uppnås när jaget gett upp. Det är bödens verkan på oss. När jaget gett upp, är medvetandet om dualitet helt okänt. Det är som att Adam ännu inte fått någon uppfattning om gott eller ont. Vi är i det enkla, i Edens trädgård där gudomligt och mänskligt sammanfaller i ett liv.

- Jag har inte så bra koll på dualism, är inte allt binärt, alltså plus och minus?

- Just det. Att göra åtskillnader. Att hitta poler och motsatser. Tänkandet fungerar så och då tycker vi att allt fungerar så. För många människor är det alltid noga med om allt är bra eller dåligt vid en viss tidpunkt. Men denna dualism är överklig. I Gud är vi enhetliga. När jag säger att dualism inte längre existerar när vi är tysta, menar jag inte förintelsen av dualitet själv. Dualitet får gärna finnas som den är i sig, en kombination av två distinkta tillstånd. Så två är kvar som två och ändå finns det ett tillstånd av identitet mellan dem. I denna identitet erfar vi hur tystnaden sker. Förverkligandet av tystnad i ditt liv är samtidigt Kristi födelse i ditt liv. Det sker synkront.

Vi slog oss ner på en bänk vid älven, såg bilar på väg 83 på andra sidan men de hördes knappt. Jag kände mig nästan tung av alla förningar om ett liv med en helt annan dimension än tidigare. Ambrosius såg lite sömnig ut. Men han drog in andan och sa:

- Samtidigt är tystnaden ett lyssnande, skulle jag vilja säga. Du lyssnar på Jesus och hör hans röst, ungefär som han säger om fåren och fåraherden. Fåren känner igen hans röst och vet att de är i säkerhet. På liknande sätt hör du Herrens röst mitt i tystnaden och samtidigt lyssnar han på dig. Den ene kallar till den andra och tystnaden är språket. Din energi och ditt tillstånd är hans och hans är ditt. Och det sker via födelsen av tystnad.

- Tror aldrig jag hört någon predika så här ! skrattade jag och såg Ambrosius i ögonen. Han var förtjust.

- Det här har alltid predikats men man måste vara beredd och kunna ta emot. De flesta skyndar genom sina religiösa bestyr som genom alla andra. I religiös iver finns nästan aldrig Jesu tystnad. Han får inte födas inom oss. Hans kärlek är i den tystnaden. När denna tystnad tas emot är du absolut identifierad med Fadern. Sägandet av hans namn är sägandet av ditt eget verkliga namn. Detta är en perfekt identitet eller absolut identitet - den kan inte beskrivas.

Vi tystnade och gick vidare. Jag tänkte på bönen och på en vän från skoltiden som nu befanns sig i Portugal i ett katolskt kloster. Jag hade hälsat på honom en enda gång när Gunilla och barnen var med på en semestertripp med husvagnen. Han levde med ett trettiotal andra munkar och de hade tystnad hela tiden förutom när de sjöng

mässan eller någon liturgi, bland annat en mitt i natten. Jag hade sett det som ett liv i mystik och diciplin men inte tilltalats alls av det. Nu mindes jag plötsligt mitt besök och min vän. Jag frågade Ambrosius:

- Att säga namnet som du talar om -- är det mystik?

- Nej jag använder inte gärna ordet mystik eller esoterisk förklaring. Att säga namnet är att tänka på Fadern eller tänka på Jesus. Så enkelt är det. Men samtidigt betyder det att du är i Fadern och Fadern i dig. Du säger egentligen inte namnet på något annat än ditt eget liv. När du säger Jesu namn är det ditt liv i honom du gör medvetet. Det som präster predikar om i kyrkan är däremot objektet, oftast det historiska som har namnet Jesus. Det hör du tydligt. De talar inte om vårt tillstånd eller vårt liv utan om något annat, ett objekt.

Detta är inte något vi förstår, enheten är så att säga en hjärtats erfarenhet, inte en analys av förnuftet. Vi går samman i tacksamhet för löftet om det himmelska och det sker i sägandet. En sann kyrka är en samling av människor som gör just detta, säger namnet och är ett med Jesus. Det är Kristi kropp. En samling där man talar om objektet och om historien och om tolkning av texter är inte Kristi kropp utan en samling människor med kunskap och religiös iver. Det är också bra, men något helt annat.

- Så himmelens land är inte heller ett objekt någon annanstans?

- Nej det är redan här mitt i den relativa konstruktionen av liv som vi kallar världen. Genom sägandet går du in och ut i himlen, så att säga. Du kan komma och gå som du vill. Sägandet är att gå in och ut ur himlen. Det blir ett glädjefyllt sysslande

med det relativa ibland, ett bittert och sorgligt ibland. Men i vilket fall går du in och ut Faderns hus där det enligt Jesus finns många rum. Att göra det relativa, vad det än är, medan vi går in och ut i himmelens rena land, är den kristna vägen. Vi behöver varken teologi eller mystik, endast det vi har för handen och vårt sägande av namnet så att vi är ett med Fadern. Det är då vi älskar vår nästa såsom oss själva. Inte förrän vi lever i det himmelska är detta bud verkligen något som äger rum. Just nu i sägandet är den kärlek som Jesus har och det är att älska sin nästa såsom sig själv. Att separera denna kärlek och förvandla det till mänsklig moral och attityd är att splittra vad som är ett och helt. Kanske vi då är goda men inte himmelska, inte i Fadern.

- Det är kanske den där godheten som känns instängd? Jag vet människor som gärna överfaller en med den sortens älska din nästa. På engelska kallas de "do-gooders" och det är ofta jobbigt att ha med dem att göra.

- Ja för den verkliga godheten är alltid befriande. När du säger namnet och låter detta sägande uppfylla hela universum uppstår ett tillstånd av enhet med Fadern där kärleken till Gud och nästan blir detsamma.

För den hängivne handlar det inte om fokusering och övning utan att låta sig frälsas genom det Fadern gör. Då välkomnas man stund för stund till det rena landet, dag för dag. Vi tänker inte på något annat när vi uttalar det stora namnet, vi endast tar emot liv i det nuvarande och som direkt erfarenhet.

Den troende kan inte veta vad som är bra eller dåligt för honom -- visste Adam eller Eva något om det innan de föll in i illusionen? Allt är upp till honom som frälsar oss. Detta är vad vi alla lär oss i livet med löftet och namnet. Att alla är räddade i detta löfte,

utfört av Jesus på korset och i uppståndelsen, går direkt mot vår moraliska medvetenhet, vad vi kallar det "naturliga moraliska samvetet". Ska inte onda straffas med uteslutning från himlen?

Men från kristen synpunkt, vad vi tycker är moraliskt gott är inte nödvändigtvis hela sanningen med livet efter detta. Inte ens i den relativa världen är "bra" hela tiden bra, eller absolut bra. När som helst kan det bra bli dåligt, och vice versa. Så vi kan inte vara absoluta domare ens i den relativa världen, hur mycket mindre då i Guds.

När vi genom Guds löfte och hjälp räddas över det stora gapet i vår förståelse, räddas allt till det himmelska landet. Löftets kraft fungerar. När vi blir något medvetna om hans arbete i allt vi gör, vi vet fortfarande inte vad som är bra eller vad är dåligt, men vad vi än gör blir det välsignat. Den högra handen vet inte vad den vänstra gör. Det här är en paradox, och så länge vi lever på denna planet är det oförklarligt. Det går bortom vår fattningsförmåga.

Guds löfte är tänkt att göra oss alla gudomliga och saliga. Så otroligt gott är syftet med vår existens. Vi kan kalla det den högsta upplysningen när vi förlitar oss på detta. Det är som om vi redan känner närvaron av det rena himmelska riket som Jesus ständigt talade om. Vi har hamnat mitt i gudsriket fast vi går omkring på jorden. Vi inser den att det är den högsta upplysningen därför att vi upptäcker att vi är i det himmelska hela tiden.

På grund av att vi ofta skapar mentala former och stängs in av dem, kan himmelriket kallas formlöst. Men Fadern är bortom form och formlöshet, så vi får vara försiktiga med att tro på vårt ord "formlös" eftersom vi lätt lägger inte helt andra saker i det. Alla fysiska saker har form och idéer har en mental form. Att säga formlös om Fadern betyder varken fysisk form eller formöshet. Snarare hänvisar vi till en formlöshet som går fri från de vanor vårt intellekt tynger oss med.

Kanske vi kan använda bilden av isbildning. När vi identifierar oss med mentala aktiviteter och objekt sker en isbildning i hjärtat. Guds varma formlöshet i denna mening av frid och kärlek är unikt kristet. Det är det löfte Abraham fick om Guds närvaro i oss och för oss. Gud ger sig själv som insikt och nåd om frid och frihet. Och denna kärlekens form av "formlöshet" finns i löftet.

Om Fadern hade en form skulle han inte kallas den Högste. Medan alla hedniska religioner hade bilder och former saknade Israels Yahwe all form. Som en indikation på hans formlöshet åkallas han inte i något tempel med bilder eller former. Detta är vad alla judar lärt sig. I Jesus får Gud form för att närma allt skapat till sig och frälsa alla levande varelser, han nedstiger till det manifesterade och lägsta och blir dömd som en vanlig förbrytare och avrättad. Han gick ner så långt han kunde för att rädda alla.

När vi har förstått detta, behöver vi inte vara berörda av mentala koncept om form eller formlöshet längre. Detta är viktigt för många troende sinkas på vägen till Faderns land genom all slags religiöst formsyslande, t ex "är du frälst?". När vi inser att vi verkligen lever i en värld av Faderns kärleksfulla formlöshet, vi har inget mer behov av att prata om det.

- Ok, då pratar vi inte mer om det, inföll jag och han nickade nöjt.

Vi fortsatte färden under tystnad från Ljusdal mot Hudiksvall och solen började gå ner när vi kom till Forsa. Ambrosius var hungrig igen och mitt emot folkhögskolan fann vi en restaurant där han beställde stek med svampsås och färskpotatis, medan jag valde fisk och strips. Jag sa medan vi väntade på maten:

- Varthän går jag i mitt liv efter denna dag? Hur blir jag en troende på det sätt du talar om det?

- Du förvandlar din uppmärksamhet på allt du upplever i livet. Det blir meningslös att söka särskild mening med något, du förlitar dig istället på det som är här, Guds försyn om just dig vilket är en mening som inte motverkar sitt eget syfte. Alla andra koncept du har motverkar sitt syfte. Det finns ingen mening som du mentalt kan göra till objekt. Istället har du förtröstan. Betydelsen av att leva betyder nu något annat, en sort vila i rörelse

- Ok. Det är inget jag funderar ut eller bestämmer med viljan?

- Exakt. Du behöver inte prata om det, vare sig inne i huvudet eller med andra. Du är själv istället denna förlitan, denna vila i rörelse. Det finns inget mer för din hjärna att analysera eller diskutera. Eftersom du är själva förtröstan. Vi är alla barn i det himmelska landet och vi lever som liljorna Jesus talade om.

- Jag ser tydligt hur massor av livsproblem uppstår i vårt resonemang om saker och ting. Att man ska ha det och det, lyckas med det och det, utföra det och det. Mitt liv är fullt av det. Jag längtar verkligen till den där förlitan du pratar om.

- När vi börjar tänka uppstår tyngd och depression om vi inte genast släpper dem fria. Praktiska saker går lätt att lära sig, åtminstone relativt lätt, och lätt att sedan automatisera och utföra. Men livet, vårt hjärtas inre liv, kan inte tänkas fram. Många svårigheter dyker genast upp. Men när vi inte tänker utan vilar är allt rätt och riktigt. Vi är.

Att skifta till denna uppmärksamhet på allt som sker är gammal visdom. Det är våra fäders tradition och den fungerar alltid eftersom den litar på löftet Abraham fick. Vi tillverkar ingenting själva, vi tänker inte, vi minns inte, utan litar på löftet som sker mitt framför näsan på oss.

Denna visdom är något som går utöver vårt relativa sätt att tänka. Den Andra kraften i Gud är något dynamiskt. Skapelse pågår, så att säga. Det vill säga att Fadern vill vara sig själv i våra liv. För oss blir denna menings innebörd märklig för den har ingen mening. Den lever sitt liv i oss utan någon bestämd innehållsbeskrivning varigenom i konkret skulle kunna förstå dess innebörd. Gud är sig själv och vi begriper inte.

Normalt sett är detta ett meningslös sätt att vara. Ingen rationell förklaring eller ens skönjbart motiv. Vi förlitar oss på Faderns löfte och han är sig själv i våra liv. Det hela är utan motiv, endast medkänsla och omfamning. Vi är som barn i brudkammare som NT säger, och det är kärleksnatt. Som barn kan vi vara lyckliga men utan att riktigt förstå varför. Det är en god och värmande meningslös mening.

Det fanns ingen teologisk eller teleologisk eller eskatologisk begreppsaapparat när Fadern gav löftet till Abraham. Allt ligger i kärleken från Fadern och fortsätter göra det i våra liv. Vem behöver förklaring när det endast sker och är liv och ljus? Ett spontant utflöde av hans stora oändliga medkänsla skapar allt och fortsätter skapa allt. Hans stora medkännande hjärta omfamnar allt äger rum i universum. Denna oändliga aktivitet i tystnad och medkänsla är Fadern själv, utan bakomliggande planer och motiv. Så många människor försöker rekonstruera motiv och planer. Oxfordrörelsen var noga med att varje dag stämma av den exakta plan Fadern har för just mig. Men Guds kärlek är utan plan och beräkning. Han känner bara medkänsla och kärlek för oss som lider, varelser utan ljus och tyngda av sina mentala objekt som fyller vardagarna. Han önskar endast

att frälsa oss från att gå igenom en enda dag till av självviljans medvetna tyngder och problem. Kom ! Det räcker nu ! ropar han.

Bibeln, i synnerhet NT är det kärleksbrev som uttrycker Faderns löfte till alla levande varelser, det spontana uttrycket för hans motivlösa och ändlös medkänsla. Denna mållöshet är vad vi ber varje gång vi ber Fader vår. När vi säger "ske din vilja !" är det denna motivlösa spontana medkänsla vi talar om. Om vi inför syften och beräkningar får vi inga bönesvar. Att goda saker sker är något som vår bedömning och konstruktion skapar. Gud ger av sig själv endast, han ger frid och godhet.

Ett medvetet fromt liv blir därför en motsats till Fadern. Hans vilja flödar i oss utan motiv, utan medveten akt, utan beräkning. Vi agerar utifrån vi vet inte vad och låter Faderns mekännande finnas med i allt vi gör. Vi minns inte vad vi gör, vi endast gör det och den som försöker beskriva kan det inte -- eller det blir en oöverskådlig härva av handlingar. Faderns godhet går utöver förståelsen och är en sorts befriande meningslöshet.

Vi kan säga att tron lämnar inget märke. Ingen kommer på idén att anmärka: se så from hon är. Nej, utan motiv och planering flödar godheten och därför är det inte medveten fromhet eller viljemässig religion. "Låt din vilja ske!" blir istället det som inte kan beskrivas eller göras till regel för vilja eller tanke. Fadern är i oss bortom självets medvetna operatiner. Han är ett låtande. Låt ditt rike komma, låt din vilja ske....Det är en sorglöshet vi besjunger med Fader vår, inte en planerad moralisk livsföring eller ett liv med religiösa tankar. Faderns närvaro gör att vi inte tyngs av medvetet material längre.

- Mina tankar säger nästan alltid: nu då? Finns det inget bättre än det här? Det liknar nästan Peggy Lee när hon sjunger "Is This All There Is?"

- Ja det är så det medvetna livet fungerar. Jämför, vill ha mer, vill ha bättre, vill ha annat, vill ha stimulans och omväxling. Detta innebär att vi alla kommer i fruktansvärda återvändsgränder förr eller senare i livet. Det kan vara en strålande sommardag och barnen badar och leker. Här sitter en mamma full av tunga tankar, här sitter en pappa dystert av känslan av att något viktigt saknas, att allt borde vara bättre. Längre bort står en gammal man som är bitter över livet för det gav inte vad han tänkt sig. Det är det medvetna livet. Faderns kärlek flödar men de släpper inte in den. Lutet av året,

Egentligen har ingen av oss något annat bra alternativ än att låta Fadern göra sin vilja. Om Gud kunde få ta hand om fattigdomen i folks liv, skulle det inte finnas något bättre än denna värld. Han var nedstigen till fattigdom i Jesu liv och såg med egen kropp hur den fungerade. Han drabbades av världslig fattigdom och såg hur andliga fattigdom går hand i hand med den världsliga. Allt detta räddar han oss från.

I Fadern är vi också ingen. Vi är varken man eller kvinna, mor eller far, dotter eller son. Vi är Faderns barn och vi kan inte minnas något om vad detta är, endast erfara det i detta nu. Vi är inte det vi gör för försörjningen eller det någon utnämner oss till eller betitlar oss med. Vi är inte änka eller änkelig, ensamstående eller gift. Alla medvetna koncept för vad vi är blir endast tyngd och skräp, dött material. Det förefaller som den renaste personen vi kan vara är att vara ingen. Odysseus ropade "Ingen!" till cyklopen som svar på "Vem är du?" och det gäller för oss alla när monstren, de medvetna objekten, jagar oss som cyklopen jagade Odysseus.

Vi behöver inte skilja på värld och ande när vi lever i förlitan på Faderns vilja som inte kan bli medvetna objekt i våra tankar. Vi kan göra ingenting i en världslig mening,

men vara helt närvarande i löftets kraft. Om man är engagerad i ett andligt liv och tänker med det religiösa språkets alla termer, är vi inte närvarande. Vi befinner oss i minnen. Det finns ett en del arbete att utföra mentalt, vi njuter inte av Faderns medkänsla.

Jag skulle säga att jag är ingenting i Faderns vilja. Det meningen med "låt din vilja ske". Detta är en ganska intressant situation, för egenviljan är individualistisk och tänker alltid på mina personliga rättigheter och friheter. Men egentligen är vi tillsammans i det enda vara som finns. Som Jesus säger till Martha när hon klagat över att systemen Maria inte hjälper till i hushållet utan sitter stilla med Jesus: "Det finns ett vi alla behöver. Och Maria har valt detta goda." Det är det enda varat i Faderns vilja.

I Sörforsa sökte jag upp det katolska kapellet som i början av 1900-talet byggdes för de tyska linnearbetarna vid linfabriken i Sörforsa. Församlingen var aktiv och hade mässa var tredje vecka läste vi på dörren. En äldre skäggig man kom gående till oss, tydligen vaktmästare för kappellet. Han öppnade åt oss och lät oss se det lilla träkapellet invändigt. Han gick för att hämta en termos kaffe åt oss. Ambrosius förundrades och skakade gillande på huvudet åt allt han såg. När vi slagit oss ner i det lilla förrummet sa jag:

- Vad var det du pratade om. Jag vill verkligen höra mer. Dagen är snart över !
- Jag vill återvända till vår diskussion om löftets kraft i kontrast till det som så många religiösa ägnat sig åt: självkraft och självvilja. Båda sidorna finns men viktigast är

alltid att uppnå födelse i det himmelska landet. Till det duger inte någon form av egen kraft. Detta är vad som gäller och vi blir inte lyckliga om inte detta är klart.

I slutändan av våra religiösa ansträngningar -- och du anar nog inte hur mycket det finns av den varan i vår katolska kyrka genom historien -- kommer alltid desperation och uppgivenhet. GT berättar om hur Israels folk får erfara detta. Paulus brev till romarna handlar nästan uteslutande om detta. Äkta monoteism är monadism, att förlita sig helt på den Andre, på den oändliga medkänslan hos Fadern, såsom Jesus visar honom. Denna monadism motsäger egenviljans anspråk på att "gå halva vägen" till Gud, att likasom ha en tvåsidigt kontrakt där Gud gör sitt och människan sitt. Denna inställning -- vad vi kunde kalla "synergism" -- som innebär att i frälsningsarbetet måste var och en göra sin del, lika mycket som Gud gör sin -- är vanlig i protestantismen men finns även i katolska kyrkan.

Detta är kristen terminologi. I andra religioner finns motsvarande termer. Monadism och synergism fungerar bra för att visa skillnaden på inställning och mogenhet. När vi gör vad Jesus vill lämnar vi över allt till Faderns löfte och medkänsla och njuter av varje dag som en gåva från ingenstans av högt värde. Varje dag är som den första och kanske sista dagen på jorden.

Skapelse och frälsning -- det är allt Abbas arbete, vår allas Fader. De relativa existenser som vi vanliga människor är, har ingenting att göra med att åstadkomma varken skapelsen eller frälsningen. I vår erfarenhet skapar Fadern och vi är med i det. I frälsningen få vi vår födelse i det himmelska landet. Vår födelse är som en upplysning i det gränslösa ljuset från källan till allt.

Monadism kanske illustreras av beteendet hos katter. När kattan bär sina ungar, griper hon med tänderna över nacken på varje kattunge med munnen och bär den från en plats till en annan. Det är monadism. Den obegränsade medkänslan lyfter varje levande varelse från de relativa växlingarnas rike till skönhetens land. Eftersom kattungarna bara låter sin mamma bära dem handlar det inte om självaktivitet utan överlättande till det som bryr sig oändligt mycket om oss. En människa som lever så har förtroende för livet, kan känna sig lugn och fri trots yttre svårigheter och motgångar. Omvänt klarar människan utan detta förtroende inte av sina liv när de möter tuffa motgångar eller blir sjuka eller utsätts för otro eller bedrägeri eller våld.

Jesus sa att vi bör ta emot som barn tar emot. Kattungarna tar emot moderns omsorg, mamman ensam gör jobbet. Så fungera monadisk kristen tro. Ni kan ingenting göra utan mig, säger Jesus och menar inte något yttre världsligt utan menar kattungen sätt att likt ett barn ta emot liv och död och befrielse in i det himmelska landet. I praktiska termer: vi låter bara Fadern göra sitt arbete. Vi lägger inte in något av vår egen arbetsinsats. Monadism bygger på tanken att vi vi människor är relativt sinnade. Våra insatser är kanske goda men aldrig tillräckliga. Vårt förstånd är kanske utbildat och intelligent men räcker aldrig till för de stora frågan om liv och död. Vi behöver förlita oss på den absoluta medkänslans kraft att bära oss. Då hamnar vi i den barnsliga glädjens tillit.

- Amen, sa jag och såg mig omkring i det gamla kapellet. Men folk som firade mässa här och gick till bikt kanske i det här rummet, var de verkligen barnsligt glada? Jag ser framför mig trötta arbetare med behov att få bikta sina synder.

- Jo säkerligen. Att vara medlem i en församling betyder inte att man ger upp det värdsliga tänkandets labrynter. Så länge man lutar mer på egenviljan och medvetna åsikter och minnen, kommer ingen inspiration. Det är sant. Kanske biktens uppgift verkligen är att skaka loss folk från den bur de gjort åt sig? Skaka ur dem ur buren så att de ser all inspiration i den dag som är just nu, denna otroliga gåva av liv och rörelse just nu? Det tror jag. Vad som behövs är inte mer självplågeri utan inspiration.

Med denna inspiration inser vi att vår egen makt är tämligen begränsad. Eftersom vi inte kan förstå varken början på livet eller slutet på det, försöker vi arrangera livet utefter det jordiska förnuftet. Folk tror att det är upp till dem om de ska tro på Gud men det finns faktiskt inget alternativ till att Faderns gåvor av liv och hjälp till glädje och frid måste erkännas. Vi kan hävda vår rätt att känna oss eländiga. Men äkta inspiration kommer bara om vi utvecklar förlitan. Det sker oftast när vi har ansträngt oss med alla våra förmågor att korsa strömmen och misslyckats.

När det gäller frid och lycka är vårt medvetna liv bara så ineffektivt. Vi bygger ständer och rymdraketer men finner inte inspiration. När vi blir medvetna om hur värdelös självmakten är blir den Andra kraften det enda väsentliga. Då ser vi Gud i allt som sker, även förnuftets och de medvetna akternas plats i tillvaron. Vi kan glädjas även åt dem. Till och med eros får nu ingå i agape och omfamnas, oskadliggjord frändet gift som tidigare fanns i allt som eros frambringade.

Men denna underbara Andra kraft är bara känd för dem som har strävat efter livets mening med hjälp av självet medvetna makt och förmåga, de som har försökt det omöjliga och inser sitt misslyckande. Denna insikt om självomdömet relativa

värdelöshet kan vi också se som Faderns arbete i oss. Vad lär vi oss av ökenvandringen? Jo förlitan på den som är själva livet och ljuset.

I själva verket är det inte förrän vi kommer till erkännandet av den gränslösa Andra kraftens medkänsla, som vi inser att Fadern har gjort allt detta för oss och i oss. Då kan vi instämma med filosofen Hamann att Brudgummen har tagit bort all depression och givit oss all sin godhet och är "så nära oss att ingenting kan skilja oss åt; ben för ben, kött för kött, i honom som vår sanna medkänniska vi kan älska oss själva i sanning". (I, 212 Bibl. Betrachtungen)

Därför är paradoxalt misslyckad egensträvan är en förutsättning för förverkligande. Därför ska vi respektera människor som i vår närhet visar upp sin förtvivlan eller sin maskerade förtvivlan när de försöker lösa livets problem alldeles själva och kanske är stolta över det. De flesta har någon form av Jobs problematik och därför är den äldsta boken i Bibeln fortfarande rykande aktuell. Allt kommer slutligen från Fadern men vi måste komma ihåg att vi är relativa varelser. Som sådana kan vi inte ens approximativt överblicka saker om vi inte först försöker göra vårt bäst på detta relativa plan av verkligheten. Vägen till den transcendentala himlen verkar omöjlig först. När vi ger upp det begränsade kan vi "ta emot som barn" som Jesus säger.

Att inte ta emot som ett barn är att vara stolt på ett förödande sätt. Många är inte medvetna om det. Stolthet eller egenrättfärdighet skapar en inbillad värld som vi kallar "min värld" men egentligen endast är en spegelbild av vår egen självupptagenhet. Livet är levande utan denna spegelbild, utan mentala operationer, utan språk, utan tid eller avståndstänkande. Direkt, barnsligt, öppet är vår eget verkliga liv i Gud.

Denna stolhet är en självkraft som tycks avskärma oss från den Andra kraften i ren kärlek från Fadern. Ju mer vi ger energi åt denna självkraft, ju mindre märker vi av den stora gåvan livet. Vi gör då den synd Sokrates ofta pekade ut: vi tror att vi vet något, vi tror att vi vet vilka vi är. Men vi känner oss inte själva. Vår kunskap är stolhet, självhävdelse, en sorts försåtlig komplimang av oss själva i egenskap av förmågan att mentalt skapa koncept.

Det är märkligt att förlita sig på sin självkraft. Även om vi börjat inse vilket misstag det är visar sig en sådan stolhet mycket svår att utrota. I denna värld av relativa och jämförande bedömningar varje dag, skapar vi den mentala vanan att varje handling beror på självkraft och det bestämmer vem jag är. På det moraliska planet talar vi ständigt om individuella ansvarsområden, att göra eget val, visa eget resultat -- självkraft. Så länge som vi lever i en moralisk värld, anser vi att individuellt ansvar är grundläggande. Om vi agerade utan individuell ansvars känsla, skulle samhället snart bli kaotiskt och sluta i självmord.

- Det är väl dit vi är på väg, om jag får tro alla nyheter jag hör.

- Just därför att självkraft eller stolhet tycks behövas, gör vi misstaget att tro att livet är sådant. Men redan som barn vet vi att livet är utan alla dessa begränsningar, denna stolhet och denna självkraft. I självviljans värld relativiseras själva livet och blir något separat, något att kontrollera. Men livet är ett flöde utan mental funktion, utan orsak, utan språk, utan tid. Det är gjort för *pistis*, en förlitan och tillit till själva livet som

Gud ger oss. Det är den Andra världen, den ovillkorliga kärlekens värld. Där ska vi leva.

- Jo men särskilt när livet rullar på smidigt, sa jag. Men hur ofta är det?

- Beror på din inställning i hög grad, svarade Ambrosius. När du möter några hinder eller något som motverkar dina ambitioner, dina fantasier om hur ditt liv helst ska var, eller dina ideal, tvingas du välja. Väljer du förtroende för livet blir konsekvenserna annorlunda än om du väljer vidare försök att kontrollera, veta, hävda dig och dina önskemål. Vi tvingas ge upp oss själva om vi låter livet vara huvudsak. Det ger glädje och lycka. Vår natur är lycka och frihet och vi känner igen det varje gång vi gör det valet.

- Sådana hinder i livet kan vara enorma, svarade jag. Inte bara individuellt utan kollektivt, socialt. Som vårt samhälle blir mer och mer komplext, blir hindren alltmer komplexa. De har mer kollektiv karaktär, och individer känner allt mindre ansvar för dem.

- Ja för de känner maktlöshet inför dem. Frustration, rädsla, oro blir vanliga tillstånd. Det goda mitt i allt detta är att vi ser hur stolthet, självupptagenhet och självcenterande inte alls fungerar vägledande. Vi måste mogna till en annan nivå av förlitan på den Andra kraften, det obegränsade ljusets och livets kraft. Vår egen makt visar sig helt otillräcklig för att klara av stora svårigheter. Det är vad du ser på nyheterna.

Tidiga buddhister brukade säga: liv är lidande, liv är smärta i olika former. Vi är tvungna att försöka fly från detta liv. De använde ord som "upplyst" eller "befriad". Idag ser buddhismen annorlunda ut. I kristen tradition är befrielse att låta "din vilja ske" som vi säger i bönen Fadern vår. Det betyder att se sitt liv som något mycket större än mitt tänkande, mitt språk, mina begrepp om tid och rum. Faderns vilja är det Andra, det som räddar, bär mig, omfamnar mig, ger mig födelse i det rena himmelriket.

När Fadern är vår liv i kärlek lämnar vi relativiteten, självkraften, vi gör ingen ansträngning för att tänka ett och undvika ett annat, utföra vissa handlingar och undvika andra som vi betraktar som felaktiga eller onda. Vi har "korsfäst" allt detta i Kristus. Vi har korsfäst relativitet, strävan, självmakt, stolthet, och vi gör inga ansträngningar längre.

I religiösa liv, äkta liv och inte spelad religion, finns det inga ansträngningar, inga strävanden, inga grubblerier och strategiska överväganden. Vi lever helt enkelt, fullt ut, vi lever det fullkomliga i en mening. Själva livsströmmen är något vi tacksamt tar emot med alla de välsignelser som kommer med den. Spontant uppstår ödmjukhet för vi blir tacksamma för allt som kommer vår väg. Det är inte på grund av utformningen av människan eller hennes strategier, men Andens löfte som människan blir född i det himmelska landet. Människan leds dit. Hon leds på ett naturligt, spontant sätt. Detta är innebörden i "ske din vilja" i bönen Jesus gav oss. Den enskilde gör inte någon medveten "tro" som strategi för vinnandet av himlen. Tron gäller allt, det liv vi får varje stund. Självmedvetandet är helt ineffektivt i denna process.

- De flesta jag känner, inföll jag, kan inte tro på att födas i någonting alls, det är bara slut enligt deras förstån.

- Ja de har rätt. För det förståndet är det helt slut. Du kan lugna dem med att de här helt rätt. Inget sådant förstånd överlever. Och tacka Gud för det ! Något så begränsat som det mänskliga förståndet är inget för det rena himmelska landets liv. I en rolig bok av C.S. Lewis kan du se hur folk från helvetet får besöka himlen för att se om de skulle gilla livet där. De flesta återvänder. Det är för ljusst, för skarpt och klart ljus över allt. Färgerna blir för starka. De vill hem till dimmor och oklarhet.

Den riktigt mirakulösa sanningen är att himlen inte är en händelse som äger rum "efter" eller "före" något annat, för det är inte en händelse i tiden. Det himmelska landet upplevs medan vi är här och helt oberoende av var vi är enligt våra tidsliga begrepp. Vi har med oss himlen varän vi befinner oss. Vi blir medvetna om detta i trons tillit. Då inser vi att Fadern har kommit för att hjälpa oss, efter att vi upplevt att alla strävanden har misslyckats och kraften är uttömd.

Det mörknade inne i kapellet sakristia och vi tände några stearinljus. Vaktmästaren kom med lite soppa som hans fru lagat. Jag satt in funderingar. Till sist sa jag:

- Vi kan inte ge någon anledning till vårt levande här. Varför vi lever här? Det har inte med orsak och verkan att göra, eller hur?

- Alla svar som ges av folk blir nödvändigtvis självmotsägande. Så du har rätt. Det har inget med den sortens tänkande eller förstånd att göra. Motsägelsefullhet är emellertid något vi inte står ut med. Vi kan inte leva gott och lyckligt med denna situa-

tion, att vilja fråga och bara få motsägelser till svar. Inte ens för ett ögonblick står vi ut med det. Ingen människa kan ärligt säga: jag lever fint trots alla motsägelser.

Vad den som förlitar sig på Fadern vet utan tvivel är att naturen hos Fadern är att älska och skäna. Hans löftesmakt är just här där vi är. Vi föds in i den helt enkelt. Därför kan vi säga att det sätt på vilket Gud ger oss födsel i sitt land är en betydelse utan betydelse. Det är en mening utan mening. I denna mening lever vi utan tänkande, språk eller tid -- endast liv och lycka. Detta är paradoxalt.

- Verkligen, sa jag. Mening utan mening? Betydelse utan betydelse?

- När vi talar om mening, vill vi uttrycka att betyda något betyder något sakligt som vi kan förneka eller acceptera. Men i religiösa upplevelser, har betydelse inte någon sådan substans. Det vill säga, Faderns process i oss är så naturlig och direkt, så spontan, så lätt, så absolut gratis att ingen konceptuell akt kan fatta det.

Idag lever många människor mer för att överleva än att leva på ett verkligt sätt. De söker i det yttre från morgon till kväll efter det som självviljan anser vara det viktig i livet. Och man undviker det otrevliga. Men att leva är att vara utan sådana jämförande och utväljande processer, utan ett sådant medvetande i dualitet mellan jaget och det som jaget vill ha utanför sig själv. I förlitan till Faderns löfte finner vi allt innanför oss själva. Vi blir fullständiga inom oss själva eftersom livet är där hela tiden. Vi beror inte av yttre omständigheter eftersom de konstrueras av oss och aldrig håller vad vi tror de lovar.

- Så vad för slags människor är vi? Kan vi ta emot liv sådant det är eller söker vi utanför oss själva efter tecken eller omständigheter? Är alla levande varelsers livsöde så önskvärt? Vissa människor medger ju att deras liv måste vara vara meningslöst. Man föds, lever ett jobbigt liv och dör. Det är allt.

- Det är paradoxalt nog stolhetens liv. Man släpper inte in själva livet. Det finns typer av människor som vägrar släppa taget och börja leva. De överlever under sin relativa livstid. Idag blir många äldre än förr. Att vara i 90-åren är relativt vanligt. Men livet blir förvirrat och monotont eftersom självkraften vägrar släppa in Faderns löfteskärl. Jag kan inte bedöma livskvaliten hos alla. Men från vad vi ser i våra samhällen fortlever många människor i en sorts bitter överlevnad, snarare än njuter av livets alla gåvor. De lever existenser som inte är önskvärda för någon. En viss livssyn kan t ex leda till att acceptera och tänka sig krig och uppfinner fruktansvärda vapen för att döda, slakta, massakrera andra levande varelser.

- Det kallar vi realpolitik. Men det är en annan sak. Men finns det verkligen goda och lyckliga människor som lever i fullständig förlitan på ett löfte om himlen?

- Ja de finns. I allmänhet är de inte välutbildade och vet inte mycket om världen. De är inte sofistikerade eller särskilt framstående inom något område. Mer anmärkningsvärt ändå -- de är ofta oförmögna att förstå kyrkans lärdomar. Många går inte ens i kyrkan eller går ut med att de är troende inom någon tydlig riktning. Jag har en känsla av att om de lärt sig mer teologi eller vetenskap skulle deras uttryck av förlitan inte komma så direkt från hjärtat. Eftersom de inte är något i världen, är de inte heller bortskämda. Därför kommer vad de känner ut renare från hjärtat, men inte med in-

tellektet. Det gör att vi aldrig ser dem på konferenser eller i några intervjuer där man ska kunna tala bra. Deras sätt motiveras av naiv uppriktighet. De är små och osynliga i världen men de finns och barnen till dem vet om deras godhet, även om de inte själva kan dela den när de fångas av världen och det relativa tänkandet.

Många äldre som blivit ödmjuka av ålderdom och sjukdom minns ofta exempel på sådana människor. De kan le åt minnena för det är något roande naivt över dem. Som ung bryr man sig inte om dem, man skäms för dem om de är ens egna släktingar kanske, man skakar på huvudet åt irrationella, eller till synes dumma, beteenden hos dem. Min farmor hade till exempel namn för alla maskiner på gården, inte bara alla djur. Alla viktiga föremål hade något namn och hon pratade till dem alla. Platser i skogen och längs stigen hade fått namn också. Utan förmedling av något djupare intellekt gör de sådana irrationella och impulsiva handlingar. Ur världsliga perspektiv är de ibland höjden av dumhet och naiv absurditet. Samtidigt, från en annan synvinkel som vi kan kalla andlig eller religiös, får detta agerande oss att tänka till över livets mening.

- Tänk om världen kunde ha flera av dessa ! Inte kan utbildning leda ditt, inte heller alla religiösa eller kyrkliga aktiviteter, antar jag?

- Ibland hittar man i kyrkorna de som har en viss äkthet av tillit till Fadern och de uttrycker sig med stor frimodighet och omedelbarhet. Jag minns flera sådana personer och de finns i alla tider. Men de är inte alla helgonförklarade, inte ens kända för allmänheten. Jag minns en god farbror från min barndom. Vi pallade äpplen i hans trädgård. Han hörde oss och såg mig och de andra såg pojkarna klättra i hans fina äppelträd. Augustinus berättar hur han gjorde detsamma som pojk. Men farbrorn gick

tyst ut och satte upp en stege under trädet och försvann in i huset sitt. Vi kom liksom av oss. En rationell handling? Knappast. En vis handling. Ja troligen.

Vi stjal hans egendom och han tänker inte stoppa tjuvarna från att slutföra sin olagliga handling. Han befarrar istället att när vi barn försöker komma nersmygande ur trädet ska falla och slå oss. Hans impuls är att hindra oss från att skadas.

- Men är dessa människor troende och kyrkliga? Om de finns på landsbygden och är utbildade kan man tänka sig att det är enkla människor på landet som går i kyrkan, åtminstone förr i tiden.

- Säkert, fast de inte begrep teologin. Förr gick de till sin kyrka i närheten och lyssna på predikningar och sjunga psalmer. Men det är händelserna i livet som leder dem till förtroende för Faderns löfte. Kanske en kvinna gifter sig med en man som snart bli alkoholist. Hon lever kvar och kämpar i detta äktenskap under många år. Men samtidigt leder henne denna smärta till förtroende för den Andra kraften. Hon övervin- ner lidandet till viss grad. Kanske en man råkar ut för detsamma när det gäller kvin- nan han gifte sig med. Kanske de blir barnlösa och inte har råd att adoptera. Det finns så många former av lidanden. En dag inser han eller hon sanningen om Faderns om- sorg om oss, de förstår undervisningen mot bakgrund av lidandet. Kanske gäller det barnen, de ställer till det för sig. Förr dog många barn i sjukdomar vi lätt behandlar idag. Den sorgen påverkar alla i familjen. Kanske barnen far illa och föräldrarna är maktlösa.

Flera av de stora kristna mystikerna talar om hur lidande i alla former tvingar oss fram till Gud som ÄR. Detta innebär att vi blir fria från lidande när vi ser detta rena Varande. För obildade människor är detta abstrakt och teologiskt, men i praktiken blir det samma resultat: fullständig tillit till Fadern, såsom Jesus visar. Enligt Bibeln sa Gud till Moses: "Mitt namn är jag är att jag är." -- ett ganska abstrakt uttryck. I vår tro till vardags betyder det att vi är det som Fadern är. Detta ÄR utgör allt som finns och lever och rör sig i universum. Något enklare än detta finns inte. Vi behöver ingen utbildning eller avancerad logik för att finna detta förtroende.

- Men det kräver ändå att någon ger upp sin självvilja och självförträfflighet, eller hur?

- Jo. Och det är ju en moralisk fråga. "Var inte så självupptagen!" kan vi ju säga och mena det moraliskt. Det andliga är inte något helt annat än det moraliska livet. Det andliga livet är på sätt och vis inne i det moraliska livet. Men moraliskt liv ger oss inte det andliga livet. Så länge vi försöka nå den andliga världen med hjälp av moral, sysselsätter vi endast självmakten.

- Och den måste rensas undan?

- Jo, men att försöka bli av med självet är också självmakt. Nu kan vi säga lite förtvivlat som Thomas Merton sa: Gud ! Rädda mig från mig själv ! Det är ett verkligt problem och vi alla måste gå igenom denna återvändsgränd. Om du frågar eller läser om folk som försöker göra sig kvitt sin synd eller sitt syndajag ser du att de hela tiden varit sysselsatta med att utforma en andlig design. Den så kallade pastorala verk-

samheten i kyrkorna går ut på detta. En sorts självterapi med hjälp av präster och diakoner.

- Jag vet. Min fru är involverad en hel del i den verksamheten. Som patient alltså.

- Många är det idag. Prästyrket liknar med terapeutens eller estradartistens. Men vägen till frid i Fadern finns inte där. Allt ges fullständigt av Fadern själv. Det gamla grekiska "känn dig själv" är i kristen mening att "låta Fadern känna oss". Pastoral terapi är trots all öppenhet och allt lyssnande ändå design, beräkning, mänskliga övningar och ansträngningar, mänsklig motivation och sökande. Till och med ansträngningen i att fråga "Vad skall jag göra?" är design och beräkning. Att bekänna sina synder är en moralisk ansträngning, en kalkyl. Vi skojar ju ibland om katoliker som förlägger synd till något dygn före bikt, så att det ska bli syndarent några dagar efter. Men sanningen är att alla människors strategiska moralövningar är samma sak.

- Det är alltså inte helt korrekt att säga att man ska bli av med självet?

- Nej för om vi tänker och agerar efter sådana linjer engagerar vi oss helt klart i självmaktens världsliga trassel. Hela GT visar att det inte leder till Kristus. Men många gånger händer det att en okunnig kvinna eller man förstått detta. De kan inse att de hela tiden har varit kalkylerande med Gud, att de har krympt den Fader Jesus talar om till någon sorts superdräng åt dem. Inför alla problem har de frågat sig: Är det så eller så? Hur ska man göra. Det är inte att lita på Fadern. I muslimska länder finner många enkla människor att "inshallah" är den bästa attityden. Guds försyn är verksam

i deras liv. Det finns ingen mänsklig moralisk eller förnuftig konstruktion i detta. Alla får fullt och fritt av Fadern. Tacksamhet blir naturligaste responsen.

Solen hade gått ner och vi släckte ljusen och gav oss ut i majnatten. Vaktmästaren syntes inte till så vi promenerade till bilen. Ambrosius pekade över Forsasjön när vi passerade kyrkan och sa:

- När man lever i Fadern får solen gå ner var den vill och när den vill ! Kommer döden är jag beredd att dö. När solen i det kroppsliga livet går ner, när mitt liv kommer till ett slut, jag är beredd att skiljas från det jag behöver inte bry mig det minsta om vart jag går. Min tid är alltid något jag tillbringar med Fadern, såsom Jesus visar, alldeles oavsett hur oväntat slutet är ! Fader vår som är i himlen !

- Vilken fin inställning till livet ! Önskar jag kunde mogna eller förenklas till den !
Kanske efter denna märkliga dag på vägarna i Hälsingland ! I detta märkliga sällskap !

Ambrosius skrattade och vi var tysta ända till vi svängde av ner mot Söderhamn igen. Då sa han:

- Om man är i sällskap med Fadern och hela tiden medveten om löftets närvaro, kan du leva med den inställningen, det lovar jag dig. Du behöver inte resonera dig fram. I det verkliga livet kommer alltid tvetydighet och motsägelse fram inför ens ögon. Trots det kommer du att känna tacksam glädje. När stolthet och självintresse är borta finns det gott om ödmjukhet, inte den sorten som får dig att känna dig eländig utan ödmjukhet i form av erkännande av den Andra kraften, löftets kraft. Och när ödmjukhet är för handen kommer av sig själv en underbar känsla av glädje.

- Och då ropar man: Fader vår som är i himlen !

- Just det.

Vi körde i tystnad genom Enånger och så småningom Norrala och jag fick lämna av Ambrosius där jag mötte honom, på kinarestauranten. När jag undrade om han skulle med något tåg eller buss skrattade han bara och blinkade med ena ögat. På min färd hem i majnatten kände jag inspirationen att säga Faderns namn !

Lorem ipsum dolor sit amet, ligula suspendisse nulla pretium, rhoncus tempor placerat fermentum, enim integer ad vestibulum volutpat. Nisl rhoncus turpis est, vel elit, congue wisi enim nunc ultricies sit, magna tincidunt. Maecenas aliquam maecenas ligula nostra, accumsan taciti. Sociis mauris in integer, a dolor netus non dui aliquet, sagittis felis sodales, dolor sociis mauris, vel eu libero cras. Interdum at. Eget habitasse elementum est, ipsum purus pede porttitor class, ut adipiscing, aliquet sed auctor, imperdiet arcu per diam dapibus libero dui. Enim eros in vel, volutpat nec pellentesque leo, temporibus scelerisque nec.

Ac dolor ac adipiscing amet bibendum nullam, massa lacus molestie ut libero nec, diam et, pharetra sodales eget, feugiat ullamcorper id tempor eget id vitae. Mauris pretium eget aliquet, lectus tincidunt. Porttitor mollis imperdiet libero senectus pulvinar. Etiam molestie mauris ligula eget laoreet, vehicula eleifend. Repellat orci eget erat et, sem cum, ultricies sollicitudin amet eleifend dolor nullam erat, est leo ac.

Consectetur arcu ipsum ornare pellentesque vehicula, in vehicula diam, ornare magna erat felis wisi a risus. Justo fermentum id. Malesuada eleifend, tortor molestie, a fusce a vel et. Mauris at suspendisse, neque aliquam faucibus adipiscing, vivamus in. Wisi mattis leo suscipit nec amet, nisl fermentum tempor ac a, augue in eleifend.